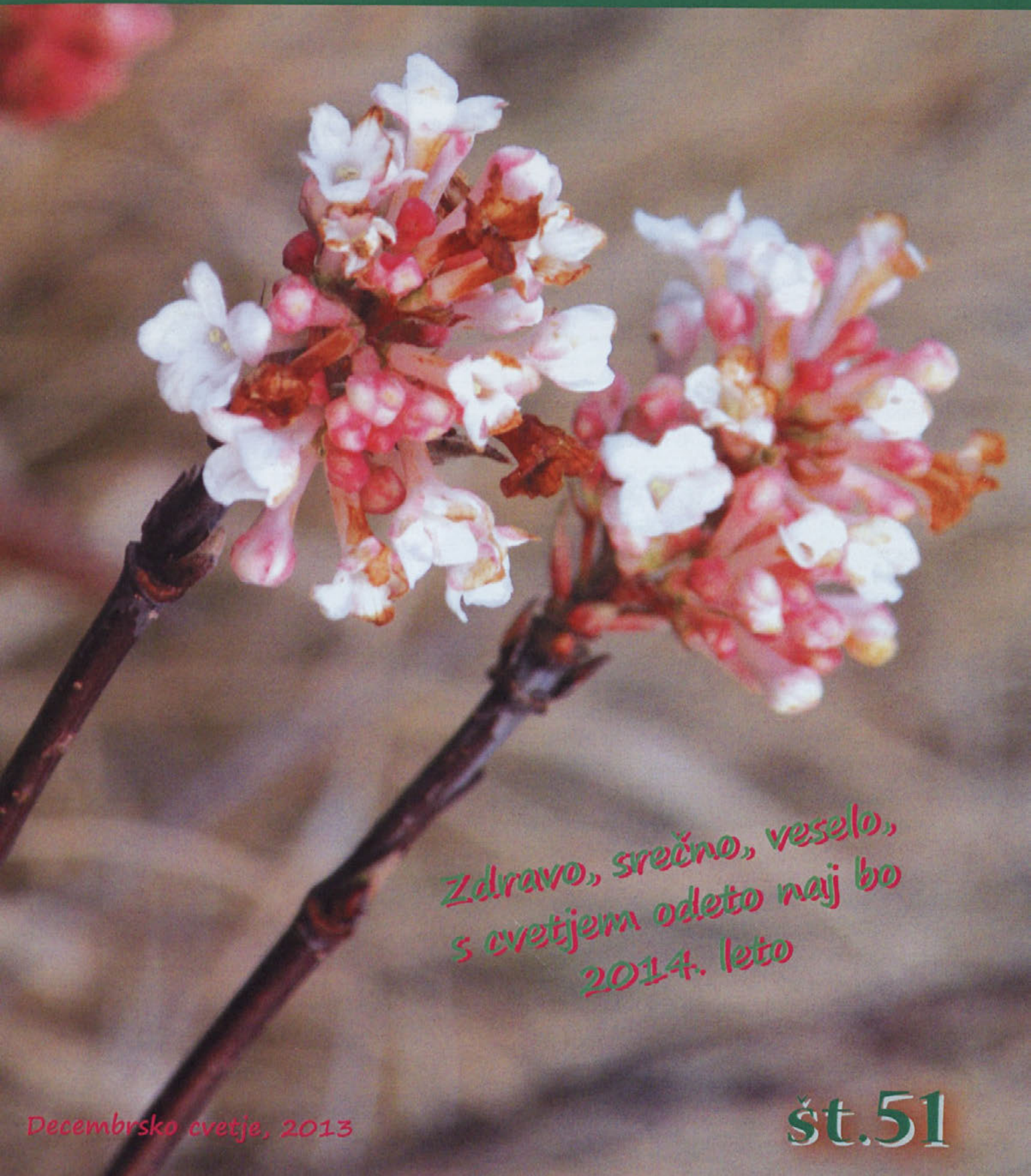

ŽETALSKE NOVICE

GLASILO OBČINE ŽETALE - december 2013 - LETNIK 13

poština plačana pri pošti Žetale

*Zdravo, srečno, veselo,
s cvetjem odeto naj bo
2014. leto*

Decembrsko cvetje, 2013

št.51

OB TEDNU OTROKA IN MESECU POŽARNE VARNOSTI

Vzgojiteljice na svoji poti pomembno vplivamo na otroke, ki so nam zaupani, saj jih v skupnem sobivanju hote pa tudi nehote oblikujemo, nanje vplivamo, vzgajamo in učimo, motiviramo in omogočamo razvojno napredovanje in to zato, ker se zavedamo, da so to generacije, ki bodo jutri vračale, kar jim danes dajemo.

V oktobru smo obeležili praznik otroka, ki ga v Sloveniji praznujemo vsak prvi ponedeljek v oktobru in ga praznujemo v sklopu Tedna otroka. Ker je letos njegov moto »Kako je biti otrok v današnji družbi«, smo ga zaznamovali s pestrim dogajanjem v vrtec. Vzgojiteljice smo pripravile delavnice, kjer so se otroci preizkušali v peki piškotov in kuhanju marmelade, z obojim smo se tudi posladkali. Odpravili smo se tudi na dolgo pričakovani orientacijski pohod, na katerem smo se orientirali s pomočjo zemljevida. Otroci so lahko v vrtec pripeljali svoja kolesa in poganjalčke,

s katerimi so se vozili na igrišču. Vzgojiteljice smo otrokom pripravile lutkovno predstavo Veveričina shramba, veliko pa smo se tudi družili, rajali in prepevali. Vrhunec vsega je bilo druženje s starši ob različnih tekmovalnih igrah in sladkanju s kostanji. Otroci so se tudi pripravljali na nastop ob občinskem prazniku, kjer so predstavili običaj košnje trave in trgatve.

Ker je mesec oktober tudi mesec požarne varnosti, smo izvedli evakuacijsko vajo, kot igro vlog smo vanjo vključili vse otroke in zaposlene. O vaji, nevarnostih ognja in o pravilnem postopku v slučaju ognja smo se z otroci že predhodno pogovarjali. Dejavnosti smo

zaključili z igro vlog – evakuacijo iz stavbe. V igri so sodelovali hišnik kot odgovorna oseba za gašenje požara in izvajanje evakuacije ter gasilci. Otroci so spoznali posamezne vloge ob požaru. Naša vloga je bila predvsem, da hitro zapustimo prostore in se zberemo na zbirnem mestu. Po končani vaji smo si ogledali gasilsko opremo, pripomočke za reševanje, zaščitna in delovna oblačila, gasilsko vozilo in poskušali gasiti s pravo gasilsko cevjo.

V mesecu novembru smo se pridružili Unicefovemu projektu »Punčka iz cunj«, katere so otroci pomagali izdelati. S pomočjo projekta smo spoznavali otroke sveta in drugačnost, ob tem pa smo se tudi vživljali v različne vloge oz. kulture, spoznavali različna ljudstva s pomočjo knjig in drugega gradiva.

Sedaj pa se veselo pripravljamo na predpraznični čas v decembru, ki se ga otroci veselijo.

Vrtec Žetale

Dober dan

Lepo pozdravljeni, spoštovani občani in občanke naše Občine Žetale! Prav v prid mi je prišlo tistih 25 pismenk, s katerimi sem se lahko sprehodila s svojimi mislimi skozi čas vinotoka, listopada in grudna. Trije hitro iztekajoči meseci, napojeni z dežjem, vetrom, z zelenim brstjem ob potokih, topla in vlažna jesen je v počitek odpravljena drevesa prebudila v ponovno vegetacijo. Oktober je bil uspešen mesec, ugoden za delo, prijetna doživetja ob občinskem praznovanju. Lepo oblikovane razstave društev so privabile mnogo gledalcev –občudovalcev v razstavnici prostor. V objektiv so bili zajeti dobitniki občinskih priznanj, tudi zlata plaketa je bila podeljena.

Lepo število diplomantov je prejelo priznanja, želijo si v službo, na delo, da SE USPEŠNO IZKORISTI mladi potencial. V naših Žetalah je vse tako mirno, tudi žage so že zaspale, lepo se kadi iz dimnikov. Mladi se izobražujejo, nekateri pojejo, še stare ljudske pesmi se najdejo med ljudmi. Če so lepo zapete, kar tudi so, je razpoloženje pozitivno. Nekateri šahirajo, ženske telovadijo.

Le v svetu je drugače. Ljudje nakupujejo; kako hudo je, ko se zruši streha in jim vzame življenje. Voda kot najnujnejši vir življenja je še vedno najnevarnejša. V trenutku lahko uniči vse, kar je človek ustvaril. Lahko se zatrese zemeljska obla in zopet ima uničujoči učinek. Najbolj kruto pa je, ko se zaiskri orožje in požanje življenja.

Kaj pomagajo v svetu dnevi, ki so namenjeni strpnosti, ljubezni, razumevanju, preprečevanju nasilja nad ženskami, otroci? Nasilje še vedno vznemirja ljudi.

Kaj pa v naši beli Ljubljani? Vsak dan se nekaj dogaja, seveda je mesto središče kulture, politike, ta je večkrat negativna; sestopi s položajev, vstajniki, nekateri na traktorjih, ki si upravičeno iščejo mesto, ki jim pripada.

Kdaj se bo naš slovenski svet umiril, odpravil revščino? Kdaj ne bo treba mnogim stati pred pultom, s katerega se deli hrana in še kaj za preživetje? Lahko beremo, gledamo televizijski program, a to je duševna hrana, za obstoj pa rabimo hrano za telesno moč, aktivnost, ustvarjanje.

Zopet so pred vami ŽETALSKE NOVICE, vzemite jih v roke, naj vam vsebina zadovolji pričakovanja. Izteka se veseli december, prihaja čas, ko se družinsko zberemo, se obdarujemo, z najlepšimi željami se poslavljamo od pravljice števila 13, ki je bilo vse leto prisotno, pa naj gre v spomin. Pred nami je leto 2014, naj bo polno zdravja in moči, lepih pričakovanj, in že bo tisti čas, ki vse pomladi in okrepi.

V imenu UREDNIŠKEGA ODBORA prav lep pozdrav vsem, ki boste listali Ž. N. Mnogo tihih želja vam želimo ustvarjalci Žetalskih novic.

Odgovorna urednica M. K.

Sprehod po vsebini

Ob tednu otroka	2
Dober dan	3
Županov uvodnik	4
Novice iz občinske uprave	4-6
Iz naših krajev	7-20
Iz vasi v vas	20 - 24

JAVNO GLASILO "ŽETALSKE NOVICE"

Izdajatelj: Občina Žetale
 Naslov uredništva: Žetale 4, 2287 Žetale
 Odgovorna urednica: Marija Krušič
 Uredniški odbor: Marija SKOK, Franc PULKO ml., Milenka KOVAČEC, Toni BUTOLEN
 Lektorica: Mojca Kopše
 Fotografija na naslovnici: Toni Butolen
 Računalniški prelom: Adekvat d.o.o.
 Javno glasilo "ŽETALSKE NOVICE" je na podlagi odločbe Ministrstva za kulturo RS št. 006-24/00 so z dne, 29.03.2001 vpisano v register javnih glasil pod zaporedno številko 1767.

Občanke, občani vabljeni v sodelovanju s prispevki, na elektronski naslov: urednistvozetale@gmail.com.

Pojdimo skupaj v
 zdravju, sreči,
 uspehih in blagoslovu
 skozi BOŽIČNI ČAS
 v leto 2014.

Vse najlepše Vam želimo
 OBČINSKA UPRAVA,
 OBČINSKI SVET,
 ŽUPAN in UREDNIŠKI
 ODBOR Ž.novic

BUREN ZAKLJUČEK BURNEGA LETA

Leto, ki se izteka, res ni skoparilo z dogodki, čeprav se bom omejil zgolj na politične in lokalne.

Začelo se je z vladno krizo in novo koalicijo, ki je prevzela krmilo v svoje roke v resnično slabi situaciji, a z jasnim ciljem: preprečiti grški scenarij v Sloveniji. A če je cilj jasan, so poti do cilja odvisne od vsakokratne koalicije in to, da smo v dveh letih dobili že tretjo vlado, prav gotovo ni dobra popotnica za reševanje krize. Sicer pa smo v situaciji, ko je naša politika vse manj odvisna od vsakokratne koalicije in vse bolj od diktata Bruslja. Tako tudi ne čudi, da vsaka vlada za svoje ukrepe dobiva pohvale EU, saj vendar izvaja ukrepe, ki jih EU zahteva. Po drugi strani pa seveda vsaka vlada zaradi teh istih ukrepov izgublja podporo doma.

V takšni situaciji bi bilo logično pričakovati, da bo vlada pospešila črpanje evropskih sredstev, še posebej zato, ker se perspektiva 2007-2013 zaključuje. Res so bili v začetku leta objavljeni nekateri razpisi, vendar se postopki odločanja vlečejo nerazumno dolgo. Če smo rezultate razpisa za »Južno mejo« dobili pravzaprav za naše razmere izredno hitro, v treh mesecih, pa smo na rezultat razpisa za »Razvoj podeželja« čakali skoraj sedem mesecev in nato še dva meseca, da smo dobili soglasje še za 21. člen ZFO. Tako sem pogodbo o sofinanciranju v Ljubljani podpisal 28. oktobra. Razen tega, da je bila občina že pripravljena in je imela izvajalca že izbranega, se samo ugodnemu vremenu lahko zahvalimo, da smo cesti Pšetna Graba-Zalopata in Zalopata-Jurji Vrh uspeli modernizirati še letos. V kolikor nam to ne bi uspelo, bi propadlo tudi nadaljevanje projekta prihodnje leto, s tem pa bi izgubili 410.000 evrov evropskega in državnega denarja. Bilo je potrebnih nešteto dopisov, elektronskih sporočil, telefonskih klicev na razna min-

istrstva in službe, da smo projekt v zadnjem hipu uspeli realizirati. In ravno tu je problem: če se naša država ne bo rešila birokratske navlake in blokad, nam ni rešitve, ne glede na to, katera vlada nam vlada, ker nam pravzaprav vlada birokracija.

Tako, kot se je za občino leto začelo, torej s prizadevanji pridobiti čim več sredstev na razpisih, se tudi končuje. Vlada je v želji, da bi v situaciji, ko grozi, da bo denar ostal v Bruslju, sprejela akcijski načrt, ki predvideva nove ukrepe na vseh področjih črpanja. Za našo občino je zanimiv samo še »Regionalni razvojni program«. Leta 2008 je bilo sprejeto, da se sredstva tega programa delijo po statističnih regijah in smo znotraj regije dogovorili vsote, za katere lahko kandidirajo občine. Naši občini je tako v skladu s tem dogovorom pripadla kvota 1,7 milijona evrov. Večino tega denarja smo porabili za cesto Pšetna Graba-Peklača z odseki na Potni Vrh in Vinarje ter za vrtec. Ostalo nam je še 326.000 evrov, ki smo jih želeli izkoristiti za obnovo kulturne dvorane. Ker je teh sredstev premalo, smo iskali še druge vire, zato smo investicijsko dokumentacijo nekajkrat spreminjali.

Z novim akcijskim načrtom je vlada zadevo postavila na glavo. Regijske in občinske kvote je razveljavila. Razpis bo potekal po sistemu, kdor prej pride, vzame. Potrebno pa je imeti gradbeno dovoljenje in izbranega izvajalca. Nikoli doslej nismo izbirali izvajalca, preden smo vedeli, če bomo sploh gradili. Da bo problem še večji, bo razpis še letos. Časovna stiska je izjemna. Postavlja pa se vprašanje, če ni kdo (beri: kakšna občina) tega vedel že vnaprej.

Kakorkoli že, v teh dneh mrzlično pripravljamo rešitve, da bi vendarle ujeli še zadnji vlak. V prihodnji perspektivi namreč s takšnimi projekti ne bo možno več kandidirati. Edina pozitivna stvar v tem razpisu je, da bo možno pridobiti 85% upravičenih stroškov, kar je približno 70% vseh stroškov in je bistveno več, kot je bila naša kvota. Verjamem, da se nam bo uspelo prijaviti in upam tudi, da bomo uspešni. To bi bil vsekakor izjemen zaključek težkega, pa vsceno uspešnega leta.

Sicer pa je manj vzpodbudno, da so se sredstva občinam ponovno zmanjšala. Občina bo zelo težko zagotavljala lastni delež za investicije. Nova nevarnost pa je novi zakon o financiranju občin, s katerim grozi »naš« minister za notranje zadeve, pod katerega sodi tudi lokalna samouprava. Če bo ta uresničen tako, kot je napovedan, gre dejansko za ukinjanje manjših podeželskih občin na drugi način.

Upam, da bo vsceno prevladal razum in da bomo v prihodnjem letu lahko izvedli že odobrene investicije.

Spoštovane občanke in občani, želim, da kljub vsemu v novo leto stopimo zmerno optimistično in s skupnimi močmi nadaljujemo z zagotavljanjem boljših pogojev za življenje v naši občini.

Želim vam prijetne praznike, v letu, ki prihaja, pa vam želim zdravja, osebne sreče in mnogo uspehov na vseh področjih.

Srečno in uspešno 2014.

Vaš župan

14. PRAZNIK OBČINE ŽETALE IN 23. KOSTANJEV PIKNIK

za dosežene uspehe na področju kmetijstva in dela v Strojnem krožku Žetalanec;

-PRIZNANJE OBČINE ŽETALE:
Marta PREVOLŠEK za opravljeno delo v Kulturnem društvu Žetale in
- ŽUPANSKO PRIZNANJE:
Feliks PULKO za opravljeno delo v Društvu upokoencev Žetale.

V imenu prisotnih gostov je zbrane pozdravila županja Občine Majšperk, dr. Darinka Fakin.

Po končani osrednji proslavi je bila pogostitev in 23. kostanjev piknik z ansamblom Zreška pomlad.

Zaključek praznovanj ob 14. prazniku občine Žetale in 23. kostanjevem pikniku je bil v nedeljo, 20. oktobra. Najprej je bila v župnijski cerkvi sv. maša, nato srečanje starejših občanov Občine Žetale. Zbrane starejše občane je nagovoril župan Občine Žetale, g. Anton Butolen. Temu je sledil kulturni program, v katerem so sodelovali otroci Vrčca Žetale, učenci OŠ Žetale ter Ženski in Moški pevski zbor KD Žetale. Po zakuski je sledila zadnja prireditev, ki je bila na sporedu letošnjega programa ob 14. prazniku občine Žetale in 14. kostanjevem pikniku, in sicer srečanje folklornih skupin iz Dolene in Stoperc. Kot gostje so na prireditvi sodelovali mažoretke Občine Desinič iz hrvaškega Zagorja in godba na pihala iz Krapine.

V mesecih septembru in oktobru so v Občini Žetale potekale prireditve v počastitev 14. praznika Občine Žetale in 23. kostanjevega piknika. O nekaterih prireditvah smo že poročali v prejšnji številki Žetalskih novic. Prireditve so dosegle svoj vrhunec v soboto, 19. oktobra 2013. Tega dne je bila ob 14. uri v sejni sobi slavnostna seja občinskega sveta. Seja se je pričela s himno, ki jo je zapel Moški pevski zbor KD Žetale. Slavnostni govornik na seji je bil župan Občine Žetale, g. Anton Butolen. V svojem govoru je z izbranimi besedami navedel aktivnosti Občine Žetale v preteklem obdobju. Posebej je izpostavil investicije na področju gospodarske infrastrukture, kjer so potrebe še zmeraj velike. Slavnostna seja se je zaključila z zdravico prazniku.

Ob 15. uri je bila v avli Osnovne šole Žetale otvoritev razstav. Razstave so pripravila društva, ki delujejo na območju Občine Žetale: Društvo podeželskih žena Žetale, Društvo upokoencev Žetale, OORK Žetale, Strojni krožek Žetalanec, Turistično društvo Žetale. Vsi razstavljalci so se izredno potrudili, tako da so bile razstave zelo kvalitetne in prava paša za oči.

Osrednja prireditev ob letošnjem občinskem prazniku je bila ob 16. uri v prireditvenem šotoru. V kulturnem programu prireditve so nastopili otroci iz Vrčca Žetale, učenci OŠ Žetale, Ženski in Moški pevski zbor KD Žetale. Slavnostni govornik je bil župan Občine Že-

tale Anton Butolen, ki je v svojem nagovoru navedel uspehe, ki jih je Občina Žetale dosegla v preteklem obdobju, pa tudi težave, s katerimi se je soočala pri svojem delu.

Predstavljeni so bili diplomanti višjih in visokih šol, ki so v preteklem obdobju zaključili izobraževanje. Vsi navzoči diplomanti so iz rok župana prejeli zbornik in šopek rož.

Osrednja točka prireditve je bila podelitev PRIZNANJ OBČINE ŽETALE.

Prejeli so jih:

-ZLATA PLAKETA OBČINE ŽETALE: Jože KRIVEC za vsesplošni prispevek k razvoju občine Žetale;

-PRIZNANJE OBČINE ŽETALE: Tekmovalna skupina članov A PGD Žetale za dosežene uspehe na tekmovalnem področju;

-PRIZNANJE OBČINE ŽETALE: Kmetija Martine in Franca GAJŠKA

KONČANA REKONSTRUKCIJA OBČINSKE CESTE JP 741240 PŠETNA GRABA-ZALOPATA IN JP 741250 ZALOPATA-JUROVSKI

Operacija »Rekonstrukcija odsekov lokalne ceste LC 328040 in javnih poti JP 741240, JP 741250, JP 741340 v naseljih Nadole in Kočice« se delno financira iz sredstev Evropskega kmetijskega sklada za razvoj podeželja (EKSRP), Program razvoja podeželja 2007-2013 v okviru ukrepa 322 - Obnova in razvoj vasi iz PRP 2007-2013.

Konec meseca novembra je bila končana rekonstrukcija občinske ceste JP 741240 Pšetna graba-Zalopata v dolžini 830 m in občinske ceste JP 741250 Zalopata-Jurovski. Na cestah so bila opravljena predдела, spodnji ustroj-zemeljska dela, zgornji ustroj, odvodnjavanje, prometna ureditev in zaključna dela. Zahtevna dela je oprav-

ilo podjetje Asfalti d.o.o., Ptuj. Gradbeni nadzor je vršil Stanko TEMENT iz podjetja TMD invest d.o.o., Ptuj. Vrednost opravljenih del znaša 152.250 EUR. Operacija se financira v okviru 8. javnega razpisa iz naslova ukrepa 322 Obnova in razvoj vasi.

Jože Krivec

KAKO VOZIMO SKOZI KROŽNO KRIŽIŠČE

Ob povečanem številu krožnih križišč (po domače jih imenujemo kar »rondo«), se pojavlja tudi vedno več nejasnosti in s tem povezanih vprašanj, kakšna je dejansko pravilna vožnja skozi tole »prometno ugancko«.

Torej pogledjmo!

KAKO VOZIMO SKOZI KROŽNO KRIŽIŠČE (KROŽIŠČE)

Krožnih križišč je tudi pri nas vse več, kajti njihove prednosti presegajo njihove slabosti, ne le glede pretočnosti, ampak tudi glede varnosti. Vendar, če hočemo biti na krožnem križišču zares varni, upoštevajmo njegove posebnosti. Ne prehitvajmo in se izogibajmo veliki hitrosti ter naglim ali celo sunkovitim spremembam smeri. Če zgrešimo zeleni izvoz, nikar ne poskušajmo ustaviti ali celo voziti vzvratno, ampak zapeljimo še en krog. Tudi če se nismo pravočasno pomaknili

na prometni pas, s katerega lahko varno zapustimo krožno križišče, zakrožimo še enkrat. In ne pozabimo, omogočimo tudi drugim, da varno zapustijo križišče.

Na krožnem križišču je promet s prometno signalizacijo urejen tako, da ima voznik na krožnem križišču prednost pred voznikom, ki se vključuje nanj.

Ko zapeljemo na krožno križišče, katerega vozišče ima dva prometna pasova, se razvrstimo na notranji prometni pas in tako omogočimo vključitev v promet na križišču tudi voznikom na naslednjih uvozih, razen če nameravamo zapustiti križišče na prvem naslednjem izvozu. Tega nam ni treba storiti tudi, če nam prometna ureditev ali prometna situacija tega ne dovoljuje. S tem so, razen prometa in njegovih značilnosti, mišljene zlasti kon-

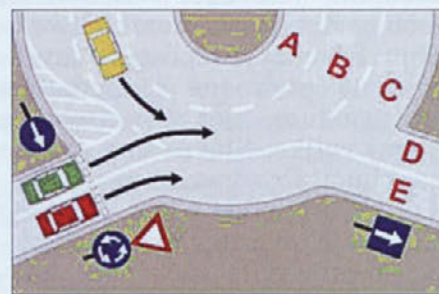

strukcijske značilnosti manjših krožnih križišč, na katerih je mogoč promet le po enem prometnem pasu, čeprav

imajo dva, in pri katerih so uvozi in izvozi tako blizu drug drugemu, da je menjava prometnih pasov praktično nemogoča.

S tem, da se razvrstimo na notranji prometni pas, omogočimo vključitev voznikom na naslednjih priključkih.

Ko se vključujemo na krožno križišče po smernem vozišču, ki ima dva

prometna pasova, in vozimo po desnem prometnem pasu, zapeljemo na desni (zunanji) prometni pas krožnega križišča, če pa vozimo po levem prometnem pasu, pa na levi (notranji) prometni pas krožnega križišča.

Nekatera večja krožna križišča imajo v smereh z gostejšim prometom dvopasovne priključke in izvoze, prometni pasovi pa so zaradi večje varnosti lahko ločeni z neprekinjeno ločilno črto.

Preden zapustimo krožno križišče, se razvrstimo na zunanji prometni pas. Na velikih krožnih križiščih, kot je denimo tisto v Tomačevem v Ljubljani, smemo na izvozu, na katerem prometna ureditev to dovoljuje, zapustiti krožno križišče tudi z notranjega pasu. To je, kot vemo, mogoče le, če je zunanji prometni pas namenjen izključno zavijanju v desno.

Pri zapuščanju krožnega križišča ne

pozabimo

na smerno utripalko.

Dovolj velika krožna križišča omogočajo zlasti ob gostejšem prometu boljše pretočnost kot klasična, vendar ne dovoljujejo vožnje z veliko hitrostjo. Upoštevati moramo tudi, da je na krožnih križiščih prepovedano prehite-

vanje. To pa zaradi tega, ker je preglednost ob vozilu in za njim zaradi ukrivljenosti vozišča slabša kot na ravnem vozišču (v desnem vzratnem ogledalu opazimo drugo vozilo šele, ko je že ob boku našega, v levem pa prej izgine v mrtvem kotu), poleg tega pa krožno vozišče zaradi lažjega uvoza in izvoza ni nagnjeno navznoter, kot je to običajno na krivinah, ampak navzven. Zaradi takšnega prečnega nagiba je pri preveliki hitrosti veliko večja možnost bočnega zdrsa, pri vozilih z višjim težiščem pa prevrnitve.

Damjan BRAČIČ
VODJA POLICIJSKEGA OKOLIŠA

VOZNIKI POZOR - ZIMA JE PRED VRATI

Glede na to, da smo v letnem času, ko na našo vožnjo in varnost v prometu v veliki meri vplivajo neugodne vremenske razmere, kot so dež, sneg, megla in veter, vam želimo v tem sestavku dati nekaj priporočil za varno vožnjo v primeru, da med vožnjo naletite na ekstremne vremenske razmere, ali je vaša vožnja v teh razmerah neizogibna.

SLABIH VREMENSKIH RAZMERAH :

- zmanjšamo in prilagodimo hitrost vožnje;
- povečamo varnostno razdaljo za vozila, ki vozijo pred nami;
- izogibamo se sunkovitim premikov z vozilom, kot so:
 - sunkovito vrtenje volana,
 - nenadno močno zaviranje,
 - prehitro popuščanje sklopke pri prestavljanju v nižjo prestavo,

- pravilno uporabljamo prezračevanje in gretje v voznikovi kabini, da se stekla ne rosijo;

- pazimo na čistočo stekel in svetlobnih teles na vozilu.

ZASNEŽENO IN SPOLZKO VOZIŠČE

Med vožnjo po snegu čim manj prestavljamo in vozimo z nižjimi motornimi vrtljaji. Izogibamo se sunkovitemu vrtenju volana, smer vožnje popravljamo z nežnim vrtenjem volana. Vedno vozimo s prilagojeno hitrostjo, izogibamo se nenadnemu zaviranju, pritisnemo na pedal sklopke in šele potem odvezememo plin.

POZOR :

Poledico lahko pričakujemo na mostovih, nadvozih, cestah, ki vodijo skozi gozdove, na cestah, ki ležijo ob senčnih pobočjih ipd.

MEGLA :

Megla izredno poslabša vidljivost, zato :

- preden zapeljemo v meglo, vselej ustrezno zmanjšamo hitrost vožnje, saj ne vemo, kaj nas čaka za megleno »zaveso« (kolona, prometna nesreča ipd.);
- pazimo pri uporabi meglenk, še posebej vzvratne (meglenke lahko uporabljate samo pod pogojem, da je vidljivost zaradi megle manjša od 50 metrov, zadnjo

meglenko pa le v primeru, dokler za vami ni nobenega vozila; ko za sabo opazite vozilo, zadnjo meglenko obvezno izklopite);

- vozimo po sredini prometnega pasu;
- povečamo varnostno razdaljo, priporočena varnostna razdalja naj bo enaka hitrosti – 50 km/h = 50 m varnostne razdalje;
- če smo na daljši poti, vsako uro napravimo postanek, saj zahteva vožnja v megli veliko zbranosti, kar je za voznika izjemno naporno.

PRIPRAVA VOZILA NA ZIMSKE RAZMERE :

Na zimske razmere se pripravimo pravočasno, torej še preden smo zakopani v sneg, preden nas na cedilu pusti akumulator, zamrznjena ključavnica ali neustrezne pnevmatike. Ne pozabimo, od 15. novembra do 15. marca je za vsa vozila obvezna zimska oprema.

Zimska oprema motornih vozil

V skladu s Pravilnikom o zimski opremi vozil v cestnem prometu za zimsko opremo motornih vozil štejejo:

1) Pri dvoslednih motornih vozilih, katerih največja dovoljena masa ne presega 3.500 kg, in priklopnih vozilih, ki jih vlečejo:

- zimske pnevmatike na vseh kolesih ali
- poletne pnevmatike in v priboru ustrezno velike snežne verige za pogonska kolesa ali verigam enakovredni pripomočki. Vozila s štirikolesnim pogonom morajo imeti v primeru stalnega pogona snežne verige vsaj za eno os in v primeru priklopljivega pogona vsaj za stalno vklopljeno os.

Pogoji za uporabo snežnih verig so izpolnjeni takrat, ko je na vozišču toliko snega, da pnevmatika med vožnjo ne pride v stik s površino vozišča (za pnevmatiko ostaja snežena sled).

2) Pri dvoslednih motornih vozilih, katerih največja dovoljena masa presega 3.500 kg, in priklopnih vozilih, ki jih vlečejo:

- zimske pnevmatike najmanj na pogonskih kolesih ali
- poletne pnevmatike in v priboru ustrezno velike snežne

verige za pogonska kolesa ali verigam enakovredni pripomočki. Vozila s štirikolesnim pogonom morajo imeti v primeru stalnega pogona snežne verige vsaj za eno os in v primeru priklopljivega pogona vsaj za stalno vklopljeno os. Poleg tega morajo imeti ta vozila v opremi še lopato.

3) Kanali dezena pnevmatik, ki štejejo v zimsko opremo, morajo biti globoki najmanj 3 mm.

4) Zimske pnevmatike so tiste pnevmatike, ki imajo na boku proizvajalčevo oznako "M+S" ali "M.S" ali "M&S".

Kaj lahko postorimo sami ?

- pripravimo motor na nizke zimske temperature;
- preverimo občutljivost hladilne tekočine na zmrzal;
- preverimo motorno olje, saj je zaradi nizkih temperaturnih razlik zelo obremenjeno;

- pravočasno poskrbimo za predpisano zimsko opremo vozila;

- v času od 15.11. do 15.03. morajo biti motorna vozila opremljena z zimskimi pnevmatikami na vseh kolesih ali letnimi pnevmatikami z globino dezena (žlebov profila) najmanj 3 mm in z ustreznimi verigami za pogonska kolesa v priboru vozila;

- pregledamo gumice brisalcev. Gumice na brisalcih naj bi menjali vsako leto ali pa vsaj vsake dve leti. PAZIMO! Nikar ne vklopimo brisalcev, če opazimo, da je gumica na brisalcu primrznila k vetrobranskemu steklu, saj jo s tem poškodujemo;

- preverimo, ali tekočina za pranje vetrobranskega stekla

Najpodjetniška ideja 2013

– razpis je odprt do konca leta 2013

Manager klub Ptuj že tretjič razpisuje »Najpodjetniško idejo«. Razpis je še aktualen in na pobudo dijakov in študentov so prijave možne do 31. 12. 2013. Za podaljšanje roka do konca leta 2013 smo se odločili, ker so bili dijaki in študenti z možnostjo, da se prijavijo na razpis, seznanjeni šele v začetku šolskega oz. študijskega leta. Ocenjujemo, da podaljšanje roka koristi tudi podjetnikom.

Po preteku roka za prijavo bo komisija pod vodstvom mag. Vlaste Stojak izbrala naj idejo v treh različnih kategorijah. V kategoriji podjetij so to majhna in mikro podjetja ter velika in srednja podjetja, v kategoriji študentov in dijakov pa bo komisija ocenjevala ideje, s katerimi v obliki kratkega poslovnega načrta sodelujejo dijaki in študenti.

Spodbujanje in promoviranje podjetniških idej je ena od aktivnosti, s katero klub sledi svoji viziji in ciljem, to je aktivno vključevanje v širšem okolju v smislu spodbude podjetništva ter razvijanja novih podjetniških idej. Razpis postaja prepoznaven v lokalnem okolju, vendar si želimo, da bi komisija ocenjevala še večje število podjetniških idej kot na preteklih dveh razpisih. Spodbuda, da podjetniki predstavijo svoje inovativne ideje, postaja tradicionalna, zato bomo z razpisi nadaljevali vsaki dve leti.

Podrobni razpisni pogoji so objavljeni na spletni strani Manager kluba Ptuj www.mkp.si. Bistveni pogoji za sodelovanje so naslednji:

- Kandidira lahko gospodarska družba ali samostojni podjetnik s sedežem na območju upravne enote Ptuj, ki je uspel realizirati izvirno podjetniško idejo v zadnjih 5 letih.

vsebuje sredstvo proti zmrzovanju;

- priskrbimo si pršila za odmrzovanje in strgalnike za čiščenje stekel.

Čeprav nas v ledenih jutrih zmrazi že ob pogledu na naš zaledenel avto in se nam neizmerno muči v službo, se navkljub temu potrudimo in avto temeljito in v celoti očistimo snega in zmrzali na steklih. Z zmanjšanim vidnim poljem imamo namreč velike možnosti, da povzročimo prometno nesrečo.

Če je napovedano sneženje in se z vozilom odpravimo na daljšo pot, je priporočljivo imeti v prtljažniku :

- snežne verige; preverimo skladnost dimenzij pnevmatik z velikostjo verig. Montiranje snežnih verig vadimo že v jeseni, kajti ko nastopi trenutek za montažo verig, zunanje razmere zelo otežujejo nameščanje le-teh, še posebej, če to opravljamo prvič. Sneg v čevljih, prezeble roke in razmočena navodila za montažo nam bodo zagotovo pokvarila preostanek dneva;

- zložljivo lopato za sneg;

- toplo pokrivalo, obutev, odejo in rokavice;

- najmanj polovico goriva v rezervoarju.

Pešci in vozniki. Veliko varnosti v zimskih mesecih in veselo ter varno božično in novoletno praznovanje vam želimo policisti Policijske postaje Podlehnik.

Damjan BRAČIČ

VODJA POLICIJSKEGA OKOLIŠA

- Na razpis ni možno kandidirati z idejo, ki je bila na zadnjih razpisih že nagrajena.

- Idejo je potrebno prijaviti na obrazcu, ki je dostopen na spletni strani Manager kluba Ptuj.

Komisija bo pri ocenjevanju upoštevala izvirnost ideje in njen potencial, pričakovan poslovni učinek ter vpliv poslovne ideje na družbeno in naravno okolje.

Razpisni pogoji za dijake in študente so nekoliko drugačni. Pri njihovih idejah bodo upoštewane realizirane ali samo načrtovane poslovne ideje, zapisane v obliki kratkega poslovnega načrta. Ločeno bo komisija obravnavala prijavljene ideje dijakov in študentov. Kriterij izbora je izvirnost ideje. Novost je tudi v tem, da lahko idejo prijavi posameznik ali skupina največ treh dijakov ali študentov z mentorjem.

Z objavami v medijih želimo člani in članice Manager kluba Ptuj spodbuditi vse podjetnike, da svoje ideje prijavijo. Najboljše ideje bomo tudi nagradili. Morda so ta trenutek najbolj privlačne nagrade za dijake in študente – Talum bo namreč zmagovalcema podelil kadrovske štipendiji. Zmagovalci v kategoriji malih in velikih podjetij bodo prav tako nagrajeni z uporabnimi nagradami, kot so: eno leto brezplačno članstvo v Manager klubu Ptuj, izobraževanje v organizaciji Štajerske obrtne zbornice, naročnina na revijo Podjetnik, pomoč pri pripravi poslovnega načrta ali projekta strokovnjakov na ZRS Bistra, alarmni sistem za poslovni prostor, kosila v Restavraciji Pan in darilni paket izdelkov za nego.

Do konca leta je še nekaj časa, vendar vam svetujemo, da s prijavo ne čakate do zadnjega dne. V kolikor potrebujete dodatna pojasnila ali imate težave s prijavo na razpis, se gospodarske družbe in podjetja lahko obrnete na naslov bistra@bistra.si ali lidija.tusek@bistra.si (kontaktna oseba: dr. Lidija Tušek Korošec, ZRS Bistra Ptuj in telefon 02 748 02 50), dijaki in študenti pa na mag. Darjo Harb, Revivis Ptuj in Šolski Center Ptuj, darja.harb@sceptuj.si.

Svečana razglasitev zmagovalcev v posameznih kategorijah in podelitev nagrad bo 24. januarja v Domu kulture – MuziKafe na Ptujju.

Sodelovanje v izboru za »Najpodjetniško idejo« je lahko tudi dobra poslovna priložnost. Zato res vabimo vse, ki ste podjetni in razvijate nove ideje ter jih uveljavljate v praksi, da se na razpis prijavite.

*Predsednik MK Ptuj
Marko Drobnič*

*Vodja komisije za izbor Najpodjetniške ideje
mag. Vlasta Stojak*

LOVSKA KOČA TISOVEC V NOVI PREOBLEKI

Logarnico Tisovec poznamo po več imenih in sicer so to: Jagerhaus, Gozdarska koča, Lovska koča Tisovec. To so imena, po katerih poznamo eno in isto zgradbo. Zgradili so jo v sredini 19. stoletja (okrog leta 1850) na severovzhodnem robu maceljskih gozdov. Grajena je bila iz žgane opeke, kar je bilo v takratnih časih prava redkost in razkošje. Takšno gradnjo si je lahko privoščil le bogati lastnik, kar je plemiška rodbina Windisch-Graetz vsekakor bila. Rodbina Windisch-Graetz je bila ena izmed največjih gozdnih posestnikov v takratni Evropi. Hiša je bila namenjena gozdarski in lovski dejavnosti na tem območju. V tridesetih letih 20. stoletja, v času prve (stare) Jugoslavije, so velik del njihovega premoženja nacionalizirali. Po 2. svetovni vojni je s tem premoženjem začelo gospodariti Gozdno gospodarstvo Maribor.

V takratni logarnici so našli zavetje in bivališče številni gozdarski delavci. Tu so si ustvarjali družine, ko so si malo opomogli, pa so šli vsi po vrsti na svoje. In tako je logarnica ostajala vedno znova prazna. Ob samostojnosti naše države so se zgodile reforme oz. spremembe na številnih področjih in tudi gozdarstvo ni ostalo imuno. V takšnih razmerah se je pojavila ponudba s strani GG Maribor o prodaji logarnice Tisovec Lovski družini Žetale. Pojavila pa se je tudi informacija, da za odkup te koče ni zainteresirana samo LD Žetale, ampak je interesentov več. Člani LD Žetale smo se dokaj hitro dogovorili za nakup logarnice, pa čeprav še nismo dokončali vsega potrebnega dela pri Lovskem domu Žetale. Člani LD smo bili že vajeni odrekanja in trdega dela, tako da smo ugriznili tudi v to. Najeli smo kredit in podpisali kupoprodajno pogodbo za odkup logarnice, ki smo ji spremenili ime v LOVSKA KOČA TISOVEC. Stanje Lovske koče Tisovec je bilo dokaj slabo, saj je bila obnova v osemdesetih letih pod okriljem GG Maribor narejena bolj poman-

kljivo. V takratnih časi smo se tudi bolj ukvarjali s še nedokončanimi deli pri našem lovskem domu.

Lovski koči Tisovec smo začeli posvečati nekoliko več pozornosti in dela tam od leta 2007, ko smo si uredili priročno strelišče na glinaste golobe. Med člani ter med domačini se je začutilo, da se nam prostor pri koči zdi primeren za več različnih dejavnosti: druženje, lovske strelske tekme, izobraževanje itd. v skladu s finančnimi zmožnostmi (delovne vneme nam ni nikoli manjkalo) smo obnovili notranjost s keramiko in malarijo. Seveda pa so bila pred nami še številna potrebna dela, ki pa so, kot vsi vemo, vezana na denar. Nekaj upanja se je pokazalo na rednem letnem občnem zboru leta 2012, ko nam je župan Občine Žetale g. Butolen dal misliti z idejo, da bi kandidirali na razpisu LAS Haloze z obnovo Lovske koče Tisovec v letu 2013. Pripravili smo projekt obnove Lovske koče Tisovec, ki je vseboval: odstranitev stare kritine, odstranitev stare fasade, podeskanje, latanje ter pokrievanje z opečno kritino, montažo novih žlebov in odtočnih cevi, novi izolacijski omet z zaključnim slojem, vgraditev betona v podstenje. To je le nekaj glavnih del v projektu. Izven projekta pa smo zamenjali še okna in vhodna vrata, predstavili elektriko in uredili meteorne in sanitarne vode. Kot partner v projektu je sodelovala Občina Žetale, saj sami ne bi zmogli finančnega bremena. Krovna dela je opravil Bukvič Stanko s.p., zidarska dela Roman Bele s.p.. Predračuni in računi so si identični, kar kaže, da smo se pri izbiri izvajalcev dobro odločili. Dela so bila opravljena strokovno, kvalitetno in v dogovorjenih rokih. Ob tej priložnosti bi še se enkrat zahvalil zgoraj omenjenim osebam za ideje, podporo in za opravljeno delo.

Namen vseh teh aktivnosti, ki smo jih opravili, je ta:

1. ohranitev objekta v primernem stanju, kajti le takšen lahko služi našim potrebam,
2. ponudimo ga lahko drugim zainteresiranim občanom in društvom,
3. z obnovo Lovske koče Tisovec smo popestrili ponudbo občine Žetale in tega kraja.

Otvoritev obnovljene Lovske koče Tisovec smo opravili v okviru letošnjega občinskega praznika, s svojim obiskom so nas počastili župan Občine Žetale g. Anton Butolen, svetniki Občine Žetale, sosede z Varvasel in Moški pevski zbor Žetale, ki je s pesmijo obogatil naš praznik. Še enkrat hvala vsem za sodelovanje.

Lep lovski pozdrav! Za LD Janko Vidovič

SPET JE LETO ZA NAMI

Dan za dnem pihajo mrzli vetrovi, ki jih spremlja močno deževje, ki je prišlo z nekaj meseci zamude. Vremenarji poročajo o snegu v visokogorju, tudi Pohorje je že pobelila snežna odeja. Starejši iščemo toplo zavetje svojih domov. Tudi žetalski upokojenci zaključujemo društvene aktivnosti, ki so bile letos zaradi določenih težav nekoliko okrnjene, pa vendar dovolj za vsakega, ki je hotel ali kljub bolezni zmožgel sodelovati. Med tistimi, ki sem jih že omenil v prejšnji številki, smo skromno, pa vendar veselo proslavili god sv. Martina. Kot vedno smo se tudi letos zbrali na bližnji domačiji, kjer smo s kozarcem novega nazdravili in ob spremljavi Tončkove harmonike veselo zapeli. Za tiste, ki so jih zsrbele pete, je poskrbel g. Ivan, ki je dobrovoljno prišel in s svojo harmoniko razigrjal plesalce ter poskrbel za dobro voljo. Veselo razpoloženje je trajalo pozno v noč. Preden smo se razšli, smo si rekli: bilo je lepo in nasvidenje; če ne prej, pa na pustovanju. S svojo malenkostjo smo sodelovali tudi na razstavi ob prazniku Občine Žetale. Tudi tokrat so se naše članice potrudile in izpod njihovih spretnih rok so prišli čudoviti izdelki, ob katerih se ustavi sleherno oko. Čeprav tu in tam potarnajo, da jih roke več ne ubogajo, pa vendar lahko ustvarijo prave umetnine. Škoda, da ostale članice ne sodelujejo na razstavi. Prepričan sem, da sleherni gospodinja leži kakšna specialiteta, s katero bi se lahko uveljavila tudi na razstavi. Treba je samo malo dobre volje, zagotavljam pa, da bo sleherni izdelek enakovreden na razstavnih mizi. Le pogumno in že naslednje leto bomo dodali kakšno mizo z novimi izdelki. Veseli bomo vsakega. Na razstavnem vozičku smo simbolično prikazali življenje naših prednikov. Vemo, da je kruh haloških ljudi rasel na polju. Toda ta kruh je bil salomonsko težak in z grenkim priokusom. Naj omenim trnovo pot do košarice krompirja, ki sem jo sam prehodil. Kot najstnik sem se v kompaniji še petih sotrpinov podal skapat oz. pobirat krompir na Dravsko polje. Gospodar je prišel po nas s konjsko vprego. Po slabo prespani noči na skednju nas je že ob peti uri povabil na zajtrk, vendar nam ob tej rani uri oljev fižol ni kaj

dosti tehnil. Nato cel dan na njivi ob sončni pripeki, zvečer nošnja oz. sortiranje krompirja vse tja do enajste ure, ponoči potem večerja, po možnosti spet fižol, kaša, svinjske premze ali kaj podobnega. Dobro, da vse mine, tako so tudi minili trije dnevi. Bila je nedelja, ko smo počivali, in čas plačila, po eno košarico oz. korpo krompirja za en dan. Pa sem si nadeval zvrhano košarico, čudno me je pogledal gospodar, vzel desko in odrezal kupček dveh ali treh kilogramov in tako je naredil vsem. Naslednji dan smo se selili k drugemu gospodarju nekje na koncu Dragonje vasi. Še danes ga imam v lepem spominu. Tam je bilo dovolj odlične hrane, pa tudi jabolčnik namesto vode. In kar je bilo najbolj važno: pošteno plačilo, dve košarici krompirja za en dan. Pozneje smo izvedeli, da je bila ta gospodinja doma v Halozah, nekje v bližini Vildona, in se je priženila tja na polje, kar se je le redko pripetilo, morda še celo danes. Nič boljše se ni godilo tistim, ki so hodili mlatit žita. Radi so se pošalili takole: ko sta fanta oz. moža korajžno šla mlatit na polje, sta se oglasila v znani gostilni Gajšek. Gostilničar ju je vprašal, kam tako korajžno? Na polje mlatit, sta odgovorila, on si je pa mislil svoje. In ko sta se čez teden ali dva vračala, ju je povprašal, od kod pa vidva, tako slabotna, pa sta odgovorila: s polja lezeva. Mnogi, ki so vse to doživljali, so še med nami, jaz sem pa vsaj nekaj tega poskušal spraviti na papir. Čeprav so vsi ti dogodki časovno odmaknjeni že dobrih petdeset let, je spomin z grenkim priokusom še živ, kot bi bilo včeraj. To je samo en utrinek težkega življenja naših prednikov in borbe za preživetje.

Pa še voščilo ob praznovanju božiča in novega leta.

Vsem članom Društva upokojencev Žetale, kakor tudi tistim, ki dobro mislijo in delajo, v imenu Upravnega odbora DU Žetale in v svojem imenu želim prijetno in v srcu doživeto praznovanje božiča ter vse najlepše v novem letu, čeprav ne vemo, kaj nam prinaša.

**Predsednik DU Žetale
Stanko Vogrinc**

TA JESENSKI ČAS

Ni še dolgo, ko smo članice Društva podeželskih žena postavljale na razstavno mizo vse dobrote, ki so nam jih darovali žetalski vrtovi, že je potrebno strniti nekaj misli za članek v 51. številko Ž.N. Po pričevanju gledalcev nam je sodelovanje na razstavi ob 14. občinskem prazniku uspelo in že zdavnaj je mimo tista sobota 26. vinotoka, ko smo se preko Ptuja odpeljale v lep jesenski Destrnik. Prekrasen kraj na hribočku ponuja ljubiteljem narave bogato doživetje, saj je strnjeno naselje kot srce šole, občine, cerkve sv. Urbana in lepe stare domačije, ki se imenuje VINIČARIJA Destrnik in je bila razglašena za kulturni spomenik lokalnega pomena. V njej ima sedež Turistično društvo Destrnik. Predstavnica Turističnega društva nas je popeljala po Destrniku oz. Janeževskem Vrhu. Podrobno nam je predstavila zgodovino kraja, še prej smo si v viničariji iz 19. stoletja ogledale, kako so predice predle zanimive niti iz lanu, ki ga tudi pridelujejo. Ogledale smo si film o življenju viničarjev, pogostili so nas z jabolčnim sokom in mladim vinom. Ogledale smo si notranjost in zunanost cerkve sv. Urbana, v farovski kleti smo pokušale mlado vino, poklepetale z g. župnikom in čas je že kazal popoldan. Sončni sobotni izlet smo zaključile v restavraciji Gastro, kjer so nam postregli z okusnim kosilom. Ob dnevu smo zadovoljne in vtisov polne prispele na svoje domove. Na izletu nas je bilo 12. V našem društvu se odvijajo izobraževanja v kulinariki, v naši klubski sobi potekajo ure našivavanja, ob torkih se razgibavamo v šolski telovadnici. Zanimivo je minilo predavanje 4. listopada v prosvetni dvorani z naslovom »Ali dovolj skrbimo za svoje zdravje«. Poudarek predavanja je bil na raku na dojki in debelem črevesu. Predavanje je bilo zelo zanimivo, v živo smo spoznale gospo Mojco Senčar, predsednico združenja EVROPA DONNA, živahno zgovorno gospo, ki je prebolela raka, je polna življenja in moči, z živo besedo vliva optimizem ljudem, ki so preživeli raka, ali pa še ne vedo, kaj jim lahko prinese življenje. Z gospo Senčarjevo je bila tudi prijetna predavateljica, ki nam je posredovala znanje o zdravljenju raka na dojki in navedla nekaj statističnih podatkov. Z aktualno tematiko sta seznanili več kot 40 prisotnih, razdelili sta različno literaturo o boleznih sodobnega časa in se od zadovoljnih poslušalcev odpeljali proti Ljubljani.

Na adventnih venčkih so dogorele že 4 svečke, saj so lepi venčki nastali 28. novembra v sobi našega društva.

Gospa Kolarjeva, naša predsednica, se je udeležila medobčinskega srečanja, ki so ga organizirale članice Društva podeželskih žena Občine Markovci. Ob druženju so poudarile misel »Za socialno podjetništvo možnosti tudi v kmetijstvu.« To je bilo že 8. srečanje kmetic, podeželskih žena in gospodinj Upravne enote Ptuj, glavni organizator je bila Kmetijska svetovalna služba Ptuj s predstavnico Slavico Strelec. Tradicionalno srečanje je priložnost za izmenjavo mnenj, izkušenj, za kvalitetno preživljanje časa, ki nam ga nudi razburljivo življenje.

Izteka se zadnji teden leta 2014, lepi dogodki vam naj ostanejo v spominu, članice Društva podeželskih žena Žetale vam želimo zdravja, uspehov in bogatih doživetij v letu 2014.

Za društvo M.K.

DOBRO DELO ZATE, ZAME, ZA NAS

*Prihodnost je večna neznanka,
Zavita v meglice različnih barv.
Nešteto poti vodi vanjo.
Na njih se srečujemo,
si želimo dotika ljubezni...
Ko zaživi vsaka barva v svoji zlahtnosti.
In ni več sebi zadostna, se prelije
v mavrično harmonijo različnosti -
Življenje skozi tebe - mene - vas in nas...
v najlepših odtenkih.
(Ana Četkovič Vodovnik)*

Kaj vse smo pri RK Žetale počeli v jesenskem času?

Mnogo dejavnosti se je odvijalo v sklopu občinskega praznika. Naša tržnica dobrodelnosti je bila zapolnjena z izdelki, ki smo jih ustvarjale ob večerih. Sredstva, ki smo jih zbrali na ta način, bomo uporabili za obdarovanje starejših krajanov.

Prav zanimiva je bila tudi krvodajalska akcija. Ravno ta dan je prišlo na transfuzijski oddelek ptujske bolnišnice veliko krvodajalcev iz različnih krajev. Čakalna vrsta je bila kar dolga. Toda tistih, ki jim darovanje dragocene človeške tekočine predstavlja način življenja, to ni spravilo v slabo voljo.

Na sobotni delavnici izdelovanja voščilnic, ki jo je z zanimivimi idejami popestrila gospa Nežka Strlič, so pod spretnimi prsti osnovnošolcev nastajale prave male umetnine.

Do konca tega koledarskega leta bomo obiskali naše starejše krajanke, ki bivajo v domovih upokojencev. Vsak takšen obisk je posebno doživetje. Topel stisk roke, klepet ob obujanju spominov iz domačega kraja ter obljube, da se ob bližnjih praznikih spet srečamo. Stkane so vezi, ki nas povezujejo. Osebno voščilo ne polepša le praznikov, ampak ogreje tudi dušo, saj se človek ob takšnih priložnostih zave, da nekemu vendarle ni vseeno za sočloveka.

Skupaj z učenci Osnovne šole Žetale bomo v predbožičnem času obiskali na domovih krajanke in krajanke, ki so to leto dopolnili 80 let in več, tiste, ki so osamljeni, dolgotrajno bolni in še koga.

V predprazničnih dneh bodo vaše domove obiskali naši prostovoljci. Obisk je namenjen dobrim željam, pogovoru ter utrjevanju medsebojne solidarnosti.

Mnogokrat v življenju naletimo na ljudi, ki ti polepšajo dan, te iz težkih trenutkov postavijo v lepe, ti od svojega odstopijo del, te prijetno presenetijo, ko to najmanj pričakuješ. So ljudje, ki prevečkrat delajo in premalokrat jemljejo, te osrečijo, da so sami srečni. Dobro se nam povrne z dobrim. Naj bosta čas, sreča in zdravje vedno na vaši strani v božično novoletnem času in v vseh dneh leta 2014.

Pripravila: Irena Vodušek

Uganke!

Trd kot kamen, kamen ni!
Če je na gorkem, se stopi.

del

Zares! Poznam vozilo brez
koles, ki pelje, če je sneg,
toda le kjer je breg.

eknas

Če 5 mačk ulovi 5 miši v 5
minutah, koliko mačk potre-
bujemo, da ulivijo 100 miši
v 100 minutah?

Planinsko društvo Žetale na popotovanju od Litije do Čateža

V uvodu teh besed, ki jih bom namenil bralcem in bralkam Žetalskih novic, sem ravno razmišljal o času, ki neusmiljeno teče. Noči so dolge, dnevi kratki in glej ga zlomka, zima je že kar pošteno pokazala svoje zobe, kar se vidi predvsem pri mrzlih in od slane belih jutrih. In kaj počnemo v tem času, ko so noči daljše? Vsak po svoje verjetno. Pa vendar mnogi med nami tudi radi posežemo po kakšni dobri knjigi, ki krepí naš duh, širi obzorja razgledanosti in našega izražanja, vsaj jaz tako verjamem, dela iz nas boljše ljudi. Delovanje Planinskega društva Žetale je bilo v tem jesensko zimskem času tudi literarno obarvano, udeležili smo se popotovanja od Litije do Čateža in tako naredili poklon našemu velikemu pisatelju, pesniku, politiku, jezikoslovcu in predvsem velikemu Slovencu, Franu Levstiku. V prejšnjih letih se je tega pohoda udeleževalo že kar nekaj naših članov. Nekateri so ta pohod prehodili že večkrat. To so bili zakonca Potočnik, Martin in Marta Prevolšek, Nada in Stojan Stres, Karel in Berta Jazbec, pa še gotovo se najde kdo, ki sem ga morda nenamena izpustil. Pa vendarle, letos je bil ta pohod v našem programu in organizirali smo si prevoz s kombijem. Ko smo prišli na start pohoda, nam je že samo dogajanje dalo vedeti, kako obsežna in množična je ta prireditev. Kljub slabemu vremenu se je zbralo ogromno ljudi, pot poteka po cestah, med hribi, po gozdnih poteh. Vsake toliko so nas pričakali domačini s stojnicami ter nam ponujali priboljške, domače dobrote, potice, gibanice, vino in tudi nekaj žganega se je dalo dobiti za pod zob. Približno na polovici poti so bile na voljo postojanke, kjer smo se lahko okrepčali z jedmi na žlico. Na nekaterih postojankah je bila živa glasba, tako da je bilo na poti res pestro in veselo. Pa vendar se je vreme proti koncu vztrajno slabšalo, tako je tudi hoja postala težavnejša in veder nasmeh izginil z lica. Izpostavil bi pogumno in odločno

držo našega najstarejšega člana Franca Pulka, ki je prehodil skoraj vso razdaljo in mu ob tej priložnosti tudi čestitam. Na koncu pohoda nas je pričakala še prireditev in organizirani avtobusni prevozi na sam start pohoda. Ta pohod je bil že sedemindvajseti po vrsti in vsi prihodki gredo v humanitarne namene. Nastal je na podlagi potopisnega eseja Popotovanje od Litije do Čateža (1858). To je Levstikovo najpomembnejše literarno, teoretsko in kritično delo. Potopis je razdeljen na dva dela. V prvem opiše ljudi in navade ter gospodarske razmere, seveda ni pozabil na lepote pokrajine. V drugem delu se Levstiku porajajo literarna vprašanja. Ponudi nekaj predlogov o tem, kakšno literaturo potrebujemo Slovenci in predlaga nekaj načinov literarnega ustvarjanja. Po mojem mnenju je imel Fran Levstik pomemben vpliv na razvoj pisne besede pri nas. V nadaljevanju naj omenim še ostale dejavnosti v našem društvu. V času občinskega praznika v Žetalah smo bili aktivno udeleženi, žal nam je spet zagodlo vreme in tako smo pohod na Donačko v okviru občinskega praznika vendarle izvedli teden dni pozneje, ko je bilo vreme dobro in smo uživali v prekrasnih razgledih na naše Žetale in vso daljno in bližnjo okolico. V Rudijevem domu nas je pričakal zelo okusen in izvrsten golaž, pohod smo

končali v veselem vzdušju.

V prostoru našega društva smo opravili inventuro opreme in jo popisali ter označili. Začeli smo voditi tudi dnevnik izposoje opreme, tako da je dokumentirano, kdaj si je kdo kaj izposodil in vrnil. Izkoristil bi priložnost in poudaril, da je oprema na voljo vsem občankam in občanom Žetal in tudi drugim, ki jo pač priložnostno rabijo. Imamo varovalne komplete, plezalne pasove, čelade ter karte, torej vso pomembno opremo za visokogorje. Leto se bliža h koncu, nas pa čaka še tradicionalni Štefanov pohod na Donačko goro, kot zaključek pa še pogostitev na Rudijevem domu. Vabim vse člane, da se ga udeležijo in osebno upam, da bodo spet pripravili tako okusen golaž.

Kot mi je že počasi to prešlo v navado, bom spet končal z mislijo, da hoja in sprehodi v naravi pomagajo ljudem odgnati stres, ki je posledica tempa, ki ga narekuje življenje v teh časih. Hoja blagodejno vpliva na psihično, fizično in duševno zdravje. Živimo v Žetalah, prelepem koncu Haloz, ki ponuja obilico manjših hribov, gozdnih poti, primernih za sprehode in uživanje v lepotah našega kraja. Naš mali kraj ponuja za zdravje veliko, le čas si moramo vzeti in se odpraviti na pot.

Jože Kamenshek-Jos

»RAUVE« - POLHARIJA 2013 - 12.10.2013

Polh. Skrivnostna živalca. Evropo naseljuje od Pirenejev do Volge, na severu do Baltika, na jugu pa do Krete. V Sloveniji ga najdemo od Primorske do Mure, v gorah pa do zadnjih visokogorskih zaplat bukovih gozdov. Mi smo se letos z njim srečali, kot že tolikokrat poprej, na starem »placu«, na »Rauvah«. O naši polhariji zagotovo že veliko veste, nekaj malenkosti letošnjega dogodka pa vam bom poskusil z besedami orisati v nadaljevanju.

Skoraj ne poznam človeka, ki kdaj ne bi bil videl polha. Spomnim se poznih, vendar še vedno toplih poletij. Bil je čas, ko se je poletje že močno oklepalo zgodnje jeseni. Prameni zgodnjega jesenskega sonca so ob večerih skozi temne oblake padali na senožeti in napajali rodovitna tla s toploto. Še pred nekaj meseci spomladanski popki sadnih in ostalih dreves so se v feljtonu narave vsak s svojo zgodbo skrbno preobrazili v sočne sadeže. Slednji po navadi končajo na naših krožnikih v takšni ali drugačni obliki. Nekaj teh dobrot pa snedejo tudi prebivalci bližnjih gozdov in med njimi se zagotovo najde tudi kakšen polh. Pravilo je že takšno, da boljša kot je letina, obilnejši so polhi. In kaj lahko porečemo o njih letos? Je že tako, da se ta majhna živalca vsake hrane ne pritakne. Najbolj mu teknejo plodovi bukve, hrasta ter gabra. Privošči si tudi lubje in, ne boste verjeli, včasih tudi kakšno glivo ali živalsko hrano. Hrane niso večji skladiščiti, zato si mora polh nabrati čim več tolšče v jesenskem času, da lahko v času hibernacije preživi hladne, temne in dolge zimske noči. V naravi ga največkrat pleni sova, naravni sovražnik mu je tudi kuna ter seveda tudi človek. Vendar ga človeška žival že od daljnega 19. stoletja ne lovi več masovno. V tistih časih je bil lov na polhe vir zaslužka in preživetja prenekaterih tlačanskih družin. Dandanes pa se teh časov le še spominjamo in ohranjamo tradicijo.

Pravkar sem bil opomnjen, da naj ne dolgovezim, naj preidem na bistvo. Prav gotovo bi kakšno o tem lahko še rekli, pa vendar, naj bo tole o »polho-znanstvu« zaenkrat dovolj. No, prav ti polhi nas vsako leto združijo tam, v kraljestvu polhov, na majhnem koščku čistine

sredi gozda. Za vsakogar, ki se nam prvič pridruži pri tem dogajanju, je to povsem nova, edinstvena izkušnja. Pot, ki sem jo že nešteto krat prehodil, je tokrat ponudila tla še nekaterim novim članom polhove družine. Pa ne samo moja pot. Tudi druge poti, kot sem kasneje uvidel, so pripeljale nove, zvedave duše. Prisotnih, moram priznati, tokrat nisem štel, toda takole čez palec bi rekel, da nas je bilo blizu petdeset, morda kak nesrečnik manj ali kak srečnež več. Kakorkoli, spet je bilo veselo. Polhov je bilo za vzorec, kar je po mojem tudi prav. Ni pa manjkalo ostalega živeža. Palice so se krivile pod težo debelih sočnih klobas, ki so svoj pot potile nad razgreto žerjavico že tradicionalno velikega, rumeno rdečega, plamtečega ognja. Ravno sem se pogovarjal s sosedom, ki je stal zraven mene, ko mi je naenkrat blag piš vetra pod nos prinesel vonj po kostanjih. Spomnim se le tega, da sem nekaj minut kasneje sedel na kraju zločina, z rokami umazanimi od kostanjev. Priznam, kriv sem, rad jem kostanj. Po mojem okusu je najboljši pečen. Takoj za njim kuhan, nato v potici, kakšni drugi slaščici in tako naprej. Saj sem tudi ponudil, no, roke so kar same pobirale vroč, dišeč kostanj. In ko sem v košari preštel več rok, kot jih premorem sam, sem vedel, da imam pri tem početju tudi pomagače. Le vzemite, le vzemite, za vse je dovolj. In tako smo se družno mastili z vročimi, pečenimi kostanji. Pesem je prevevala gozdove pod vrhovi Maclja, »Loga« po domače. Veseli, dobri ljudje. Vedno znova me presenetijo ljudje in dobrota v njih. Ko se takole ozrem po prisotnih, ugotovim: sami nasmejani, vsi veseli. Vem, vsi imamo skrbi, ampak tisti trenutek, tistega večera je bilo nekaj drugače. Zrak je bil nabit s pozitivno energijo.

Čudovit večer ob ognju in s pristnimi ljudmi. Pozna ura je začela klicati po spancu. Nasvidenje, adijo, nekaj stiskov rok in odpravili smo se proti domu. Plamen v ozadju se je izgubljal za stebli dreves, dokler ga črna noč ni povsem prekrila, njegovo čarobnost pa prepustila našemu spominu. Je že tako, da je vsega enkrat konec. Za polharijo pa le vemo, da jo naslednje leto spet ponovimo. Pa hvala vsem in lep polharski pozdrav.

Franc Pulko ml.

POGOVOR Z JOŽETEM KRIVCEM

Jože Krivec je prejemnik zlate plakete Občine Žetale, ki mu je bila podeljena na osrednji slovesnosti ob letošnjem občinskem prazniku. Zaposlen je kot tajnik občinske uprave.

Ob občinskem prazniku si prejel najvišje priznanje občine. Kaj ti to pomeni?

Zlata plaketa občine mi pomeni veliko. Predvsem je to priznanje za delo v preteklih 30 letih. Najprej sem delal v Krajevni skupnosti Žetale, po reorganizaciji občin 4 leta v

Občini Majšperk, nato v samostojni Občini Žetale. Z delom v domačem kraju sem pravzaprav začel že leta 1975, ko sem se najprej vključil v dramsko sekcijo, ki je zelo aktivno delovala približno 15 let. Nato je, žal, prenehala delovati, predvsem zaradi menjave generacij. Vključen sem bil tudi v Mladinsko organi-

zacija – bil sem tudi njen predsednik. V Zboru krajevnih skupnosti skupščine Občine Ptuj sem bil predstavnik Krajevne skupnosti Žetale, potem tudi vodja delegacij.

V žetalski občini si zagotovo ena izmed najbolj poznanih oseb. Ljudje te poznajo kot sokrajana in uslužbenca v občinski upravi. Kako gledaš na svojo vlogo v kraju? Na kaj si posebej ponosen?

Vseskozi sem se trudil, da bi v kraju uresničili zadane naloge. Seveda vsega načrtovanega ni bilo moč uresničiti. Zmeraj je primanjkovalo finančnih sredstev. Zagotovo sem zelo ponosen, da nam je uspelo zgraditi novo šolo, kar je vsekakor zgodovinski dogodek za kraj; in seveda vrtec. Posebej bi izpostavil izgradnjo vodovoda. Na našem področju so bili vedno veliki problemi z oskrbo z vodo. To omrežje se je gradilo 7 let. Med velike dosežke v Žetalah nedvomno sodi ustanovitev Občine Žetale v letu 1998 – delovati je začela leta 1999. Pri tem projektu sta ob pomoči ostalih največ prispevala g. Herman Kopše in g. Anton Butolen.

Kaj te je pri tvojem pestrem, a napornem delu najbolj veselilo ali morda žalostilo? Ti je ostal posebej v spominu kakšen dogodek ali pa morda oseba, ki jo zelo ceniš?

Vedno me je najbolj veselilo, če smo s skupnimi močmi uspeli uresničiti zadane projekte. Seveda sem bil žalosten, če nam ni uspelo. Sodeloval sem s številnimi ljudmi. Žal že pokojni Martin Rodošek je bil predsednik sveta krajevne skupnosti. Z njim sva sodelovala več kot deset let. Tudi sedanji župan Anton Butolen je eden izmed ljudi, ki jih zelo cenim; potem so tukaj člani občinskih svetov in še kdo. Nikoli nismo preveč ideološko gledali, poskušali smo biti ljudje, ki smo vedno poskušali delovati za napredek kraja. Povedati pa moram, da zelo dobro sodelujem tudi s sodelavci občinske uprave.

Kaj meniš o razvoju kraja v vseh teh letih?

V zadnjih 20 letih se je ogromno postorilo. Zaostanek v razvoju za drugimi občinami in kraji je bil ogromen, zato nam ni uspelo uresničiti vsega, kar bi želeli ljudje. Napredek najbolj opazijo ljudje, ki pridejo od drugod. Z napredkom pa se povečujejo in spreminjajo tudi želje in načrti.

Kaj se je spremenilo?

Včasih je bilo normalno, da smo hodili v šolo peš, danes se večina otrok vozi; ceste so bile makadamske, danes je več kot polovica asfaltiranih...

Kako se bodo Žetale razvijale v bodoče?

Upam, da se bo naš kraj še naprej razvijal. To ni odvisno le od Žetalccev. Odvisno je, koliko sredstev bomo dobili od države. Upam, da se napovedi o ukinitvi samostojne občine ne bodo uresničile.

Deluješ tudi v raznih društvih. Kakšno se ti zdi društveno življenje?

Društveno življenje v naši občini je zelo bogato, pestro. Deluje 13 društev, ki zajemajo različna področja delovanja in se trudijo, da bi prispevala k razvoju kraja. Mislim, da bodo še naprej delovala, saj jim občina nudi pogoje za delo, po svojih zmožnostih podpira njihovo delovanje tudi finančno. Če se bo zgradila nova večnamenska dvorana, bo delo še lažje. Upajmo, da se bo! Izgradnja take dvorane je tudi eden večjih načrtov v občini.

V katerem društvu delaš najraje?

Najbližje mi je kulturno društvo, ker sem v njem nekako začel. Posebej lepi so spomini na delo v nekdanji dramski skupini, saj se spomniš, kajne?! Pogoji še zdaleč niso bili najboljši, a prijateljstvo in druženje nam je ogromno pomenilo.

Takrat, v naših mladih letih (konec sedemdesetih in v osemdesetih), si bil zelo dober igravec v

takratni gledališki skupini. Ali pogrešaš delo na tem področju?

Pogrešam, zagotovo. Če bi imel še enkrat možnost, bi se odločil za igralski poklic. No, saj ni nujno, da bi bil poklicni igravec, lahko amaterski, pa vendar... Do igranja sem imel vedno izredno veselje.

Vem, da imaš rad lepo slovensko besedo.

Seveda. Vedno sem rad bral, predvsem leposlovje, tudi bolj poglobljene knjige. Najbolj pri srcu mi je Cankar, posebej njegovo delo Na klancu, ki ga dobro razumeš šele v zrelih letih. Že od začetkov Žetalskih novic tudi pišem članke.

Kako tvoja družina gleda na tvoje delo v službi, v društvih? Tvoj delovni čas ni bil vedno le 8-urni delovnik, pogosto si bil odsoten ob večerih, ob vikendih...

V družini so imeli vseskozi razumevanje za moje delo, čeprav me pogosto ni bilo doma. Podpirali so me, seveda pa so si želeli, da bi bil več doma.

Kaj počneš v prostem času? Kako si zamišljaš življenje v bodoče?

Vedno sem bil radoveden, rad sem obiskoval druge kraje. Če bi imel možnost, bi potoval.

Življenje si zamišljam v okviru družine. No, moram povedati, da sta dva otroka odrasla, sta že delno odletela iz gnezda, a kljub temu upam, da bomo več skupaj. Deloval bom v društvih. Poleg kulturnega je tukaj tudi gasilsko društvo, ki ga ne smem pozabiti omeniti, saj sem prvi sosed gasilskega doma. Najpomembnejše pa je zdravje. Če bo zdravje, bo marsikaj. Človek ima vedno dosti načrtov, a vsak je na nek način omejen, vsega se ne da uresničiti.

Hvala za pogovor. Čestitam ob prejemu zlate plakete. Želim, da bi ti zdravje služilo in da bi lahko uresničil še veliko načrtov!

M. S.

PRI HRIBRŠKEM TONČEKU

S Tončekom se že dolgo dogovarjava za popoldanski pogovor, a je vedno nekaj prišlo vmes. Končno sva se le našla na njegovem vikendu na Vildonu. Sprejme me nasmejan in poln energije, čeprav ni več tako rosno mlad; šteje jih namreč že polnih 86 let. Slive, pravi, bi bilo treba pobrati, letos je res neverjetno dobra letina. Pritrdim mu in počasi sedeva za mizo. Pogovor začneva daleč v preteklosti, tam v letih 1952-54. Dolgo je že tega, se nasmehne. »Tokrat sem bil zaposlen na takratni zadrugi v Žetalah. Delal sem kot lesni manipulant, od kmetov sem odkupoval les za obvezno oddajo. Upravnik zadruga je bil Franc Svenšek, ki je bil na zadrugi, v kraju in tudi med jagri "bog i batina". Rad me je imel, ker sem bil zagnan in deloven. Videl je, da imam veselje do lova, zato me je večkrat povabil med lovce in sem se med njimi kar nekako udomačil. V lovski družini je bilo takrat malo članov, le 6 ali 7. Večinoma so bili to možje v srednjih letih, jaz sem bil zanje še pubec. Svenšek me je hitro prepričal, da sem vstopil v lovske vrste; bilo je leta 1954.« Tako se Tonček spominja svojih prvih lovskih korakov. »Služba se je takrat zelo prepletala z lovom in privatnim življenjem. Včasih sem delal po cele dneve in tudi jagali smo po cele dneve,« se spominja Tonček. »Zadruga je kupila star tovornjak Prago, bil je čisto fuč, ampak boljšega takrat ni bilo in tako sem poleg odkupa lesa prevzel še volan tega izmučenega starčka. Joj, koliko lesa smo zvozili s tem tovornjakom, vse tja do Maribora, v nasprotni smeri pa razno trgovinsko blago za združno trgovino.« Zelo živo se Tonček spomni hude suše, ki je prizadela takrat celotno Slovenijo. Primanjkovalo je predvsem žita in posledično kruha. Z upravnikom Svenšekom sta tako obredla vse pekarne tja do Maribora in menjavala drva za kruh. Po dvesto, tristo kil sta ga dobila v vsaki, tako da sta običajno pripeljala krepko tono v kruha lačne Žetale. Kruh je bil kot drva naložen kar na „kripi“, se spomni, in pošel je v dobre pol ure. Tona kruha prodana v pol ure – za današnji čas nepredstavljivo, in tako teden za tednom.

Vneva se nazaj k lovskim temam. Delovanje lovske družine je bilo takrat urejeno bolj po domače. Vse se je vrtele okrog omenjenega Svenšeka, ki je bil starešina, obenem pa je opravljal tudi vse druge funkcije. Nihče od lovcev ni imel lovskega izpita; prvi, ki ga je opravil, je bil ravno Tonček. Bilo je leta 1956. Organiziranost LD takrat ni bila na nivoju, kakor danes pojmujejo društveno delovanje. Člani so se posvečali zgolj lovu in družabnemu srečevanju v zadrugi gostilni, formalnostim in notranji organizaciji niso posvečali pozornosti. Lovili so po večini zajce in lisice. Srnjadi je bilo malo, komaj za vzorec. Divji prašiči so se pojavljali samo na območju Loga, drugje zanje skoraj niso vedeli. Srnjad in prašiče je bilo takrat zelo težko loviti, saj je bilo lovcev malo, predvsem pa niso imeli primerne orožja in streliva. Nihče od lovcev ni

imel svoje karabinke, temveč so si jih izposojali od policije. Tudi do šibrenega orožja in streliva je bilo izjemno težko priti. Naboje so si lovci v večini polnili sami, od orožja pa so imeli v posesti stare dvocevke, saj je bilo novo orožje zelo drago in ga je bilo tudi skoraj nemogoče nabaviti, saj ga na trgu ni bilo. Tonček se živo spomni, kako je kupil svojo prvo puško. V Maribor so šli skupaj z njim še upravnik Svenšek in Vinko Pulko. Puško sta mu izbrala kar onadva, bila je stara francoska polavtomatska šibrovka. Čudo tehnike za takratni čas, a kaj, ko je bila čisto iztrošena in se je je Tonček že čez nekaj mesecev z veseljem znebil. Stvari so se na tem področju izboljšale šele po letu 1960, ko se je tržišče orožja odprlo za domače in tudi uvoženo lovsko orožje. Tonček se je kmalu po vstopu v LD odselil iz Žetal. Vzrok za to je bila menjava službe. »Predvsem sem se naveličal voziti staro Prago, ki je bila komaj vozna in popolnoma neizpravna«, pravi o razlogih za odhod v novo službo. Čeprav se je Tonček preselil na Ptuj, se je v Žetale redno vračal na obisk domačim, predvsem pa na jago. V začetku s kolesom do Dolene, se spomni, potem pa peš na Vildon, kjer je že od nekdaj najraje lovil. Ni torej naključje, da si je ravno tam čez leta kupil parcelo in zgradil vikend, v katerega se še danes rad pogosto vrača. Tonček je živel na Ptuj, kjer je šel svet hitro naprej, v Žetalah pa je čas tekkel mnogo počasneje. Stvari so se spreminjale tako počasi, da tega bližnji opazovalec niti opazil ni. Tako je bilo v kraju, kot tudi v lovski družini, oba sta se razvijala z majhnimi, skoraj neznatnimi koraki. Do začetka sedemdesetih se ni zgodili nič prelomnega, nič, kar bi v kroniki kraja ali lovske družine izstopalo ali bilo vredno posebne omembe. V sedemdesetih pa spomin ponovno obstane in oživi v hitrem ritmu takratnega ustvarjalnega zagona. Pisalo se je leto 1974, ko je lovska družina začela graditi lovski dom. Tonček o tem govori, kot bi govoril o rojstvu svojega otroka. »Od prvega koraka, od prve zamisli sem bil zraven in zadeve v veliki meri tudi sam vodil in organiziral. Težave so nastale že pri sami izbiri parcele. Nismo in nismo našli prave lokacije, ko pa smo se le odločili za parcelo na Trebežu, je takratno gozdno gospodarstvo ni želelo prodati. Domislili smo se dobre kombinacije, po kateri bi odkupili gozd na Ledinki od Ludvika Jeriča in ga nato zamenjali za celotno gozdno parcelo na Trebežu. Posel je bil že dorečen, a je na koncu zadeva padla v vodo zaradi malomarnosti takratnega vodstva lovske družine. K sreči je takrat Viktor Žerak preko svojih osebnih poznanstev izposloval odkup vsaj dela

velike gozdne parcele na Trebežu, na kateri danes dom tudi stoji. Ko smo pridobili parcelo, so stvari zelo hitro stele. Veliko ljudi sem poznal, zato smo včasih kako formalnost tudi pospešili. K sreči sem takrat že imel fička, kajti največja ovira pri pridobivanju raznih listin in soglasij so bili ravno prevozi različnih uradnikov in strokovnih delavcev na teren. Po pridobitvi gradbenega dovoljenja se je vse odvijalo bliskovito, saj smo v enem letu dom spravili pod streho. Mojstri smo bili v večini sami, le pri zidanju nam je pomagal sosed Jakob Kroepfl, vse drugo smo opravili sami, čeprav z veliko muko. Članov nas je bilo takrat že preko dvajset, a vsi niso bili ravno zagnani za gradnjo, zato je breme padlo na peščico članov, morda kakih deset. Težava je bila tudi s prevozi materiala in komunikacijo med člani, saj nihče ni imel telefona, le malokdo pa osebni prevoz. Od članov, ki so resnično veliko storili pri izgradnji, bi

veljalo izpostaviti Franca Reberniška, pa še koga, a pri naštevanju ne bi rad koga izpustil in mu tako storil krivice.« Dom se je nato gradil še vse do leta 1986, ko je bil popolnoma dokončan. V tistem času je tudi Tonček spustil vajeti iz rok in odšel v neke vrste lovski pokoj. Sicer je še veliko hodil na lov, a vodstvene funkcije v lovski družini je prepustil drugim. V 59 letih lovskega staža je Tonček opravljal vse najpomembnejše funkcije v LD. Za njegov izjemen prispevek pri razvoju LD je bil nagrajen tudi z nazivom častnega člana. Še danes rad zaide v revir, kolikor mu to zdravje dopušča.

Pogovor še kar teče in teče, o preteklih časih, o današnjih dneh, pa tudi v prihodnost se Tonček zazre. Nekaj utegnem preliti na papir, veliko pa ostane le v spominu, ki bo tako živel naprej...

Po pripovedi Antona Koreza povzel Silvo Korez

MOJA SREČANJA

Ko se bliža čas izdaje lokalnega glasila Žetalske novice, se navadno dogovarjam z občani in občankami za srečanje in krajši klepet. Vsi izbrani se veselijo srečanja, a jih večkrat skrbi, kaj bi povedali, da bi se dobro slišalo in bralo. Vedno se vse veselo izteče, mnogo podatkov, zanimivosti, da se mi včasih zgodi, da zgodbo zamenjam. Zgodilo se mi je tudi že, da sem zamenjala imena bratov, da sem Ivana preimenovala v Francija; gospodu Ivanu Kodriču se opravičujem, da se mi je tako zapisalo. Hvala, gospod Janez, tako je uradno zapisano ime, za razumevanje in lep pozdrav v tisti romantični kraj ob robu naše občine.

Bil je petek, 29. novembra, včasih zelo slavljen državni praznik, cicibani so postali pionirji, vrstile so se proslave. Ta zadnji novembrski teden leta 2013 je bil zame zanimiv petkov dopoldan in še kako uro čez poldan.

Pri gospe Rozini Kolarjevi

Postavim se pred vrata v Dobrini 36, na rahlo se odprejo in že si seževa v roke z gospo Rozino Kolar. V prijetno topli sobi se začne najin pogovor. Spremlja naju smeh in spomini prihajajo na dan. Gospa Rozina je ženska v 84. letu življenja, izhaja iz kraja »KOTNSKIH,« kjer je živela družina Zajšek. »Oče Ferdinand je bil doma na naslovu Kozminci 1, mama Marija pa se je omožila iz Kočic, tam so rekli pri Ograjskih. V družini je bilo 8 otrok, vsi so bili delavni in iznajdljivi v življenju, a so vsi pomrli, le s sestro Ciliko se še večkrat srečava. Živi v Rogozi pri Mariboru. Moji bratje so bili Tonč, Lojz, Franc, Nantek in Janko, imeli pa smo še sestro Anico. Imeli smo veliko posestvo;

včasih se je reklo 45 joh, zdaj pravimo hektarji.

Bila sem mlada, še ne polnoletna, a sem odšla v svet – v Ljubljano za kruhom, v internatu sem pospravljala. Moj bodoči mož Franček je delal v tovarni. Nostalgija po rodnem kraju in domači zemlji naju je zvalila v Dobrino 50, kjer sva zagospodarila in začelo se je težko delovno življenje. Z dovoljenjem staršev sem se v 18. letu mladosti poročila in postala Kolarjeva. Mož Franček je imel težko življenje, tri leta je bil v nemški vojski, mnogo je pregaral na tej haloški zemlji. Minilo je že 26 let, odkar ga ni med nami. V najinem življenju je bilo včasih težko, včasih pa lepo. Razveseljevali so naju otroci. Franci je odšel po svetu, kot pravimo. Najprej je delal v Avstriji, nato ga je pot vodila v Anglijo, kjer lepo živi, to dobro vem, saj sem bila 19-krat v Angliji. Vozila sem se z letalom, vlakom, z ladjo. Živi v krogu dobrih, prijaznih ljudi. V Angliji so me vsi lepo sprejeli, le velika škoda je, da ne znam angleškega jezika. Franci se rad vrača v rodni kraj, letos je bil pri nas ob Albinini 60-letnici, ki smo jo lepo praznovali. Ima dva otroka, moja vnuka, imam že tudi pravnuka. Hčerka Albina živi v Avstriji, po poklicu je kuharica, zdaj pa je že upokojenka. Po njej imam vnuka in vnukinjo. Zinka je tudi kuharica, doma v Kozmincih, ima dva sinova in razumevajočega moža. Zinka mi je darovala pravnukinjo. Rudi je najmlajši, živim z njegovo družino, imam dve vnukinji in dobro snaho Anico. Na tej zemlji živimo že več kot 36 let. Povedala sem vam, da smo najprej živeli v Dobrini 50, to so haloški hribi. Nato smo se preselili na številko 47, združili kmetiji, eno prodali, na eni pa še stoji vikend. Rudi že 17 let gospodari na tej kmetiji z ženo Anico, ukvarjata se z živinorejo. Imamo svinje in kokoši, pa dovolj vsakodnevnega dela. Z možem sva delala od zgodnjega jutra do poznega večera, včasih sva šla kot

romarja na Svete Gore, drugam nisva zahajala. Lepo smo preživljali praznovanja osebnih praznikov, kolone smo vedno dobro potrdili. Spomini na lepe dogodke so še živi, tudi imena Šprohov Franček se še dobro spominjamo, saj so krajanji radi govorili »pri Šprohovich,« po priimku Šprah.

V času vsesplošne krize v Sloveniji se ne pritožujem, lepo živim v družini sina Rudija. Vstajam po potrebi, seveda ko se naredi beli dan; včasih pa se je komaj daniilo, že sem bila na njivi, travniku. Srečna sem, da se lahko sama uredim, vzamem tablete, ki me držijo pri življenju. V življenju sem se nadelala, zdaj pa delam toliko, kolikor zmorem. Rada še grem v družbo žetalskih upokojencev, tudi na romanje še grem. Spominjam se, kako sem pekla kruh v kmečki peči, ob praznikih je zadišala orehova potica. V tem času pa so prazniki vsak dan, saj je dovolj kruha, sladice in drugih dobrot.

Z gospo Rozino sva si imeli mnogo za povedati. Ob dobri kavi sva si rekli, naj nama bo naklonjeno zdravo življenje. Morda me kdaj še zanese v ta sodobno urejen dom, hvala vsem za prijaznost in veselo doživljanje prihajajočih dni.

PRI GOSPE MIMICI

Pri Kolarjevih bi morala zaviti na levo, če bi hotela prispeti v Žetale 17b, jaz pa jo mahnem kar na desno, nekaj korakov ob robu ceste, druga hiša zopet na desno in že sem pri Mimici Zakešek v Dobrini 39.

Dobro razpoložena in nasmejana gospa Mimica je pripovedovala o svojem življenju, ki ga je zaživela na številki 39. »Imela sem tri polbrate, pa so vsi trije padli v nemški vojski. Tudi brat Anzi je že med pokojnimi. Imela sem tudi polsestro Rozino, a je že pokojna.« Gospa Rozina je živela v videmski občini, nje se pa jaz dobro spomnim, saj sem bila kot otrok večkrat pri njih in

še dobro vem, kako je vzela v roke zlatorumeno zapečeni kolač kruha in ga odrezala »štrtinko« zame, da sem ga veselo drobila na poti domov v Ljubstavo.

Gospa Mimica bo 16. januarja 2014 dopolnila 85 let, je dobrih misli, skromna. Rada živi to življenje, čez dan sama, popoldne sedi pri sinu Milanu in snahi Dani. Skupaj pojužinjajo, pokomentirajo dnevne dogodke in gospa Mimica je zopet v svoji hiši. Uredi vse potrebno pri kokoših, svinja je že dobro vzrejena in kmalu bodo imeli fūrež. Hčerka Ivica živi v sosednji občini, ima svojo družino, dobrega moža in tri otroke. Radi prihajajo in razveseljujejo gospo Mimico. Tudi sin Milan ima družino, hčerko Suzano in sina Mitja, snaha Dana pa jo vsak dan gosti z dobrim kosilom. Najlepše spomine ima na moža, bridki pa so spomini na čase, ko je tako tiho in neozdravljivo prišla bolezen in moža Janeza pri starosti 45 let iztrgala družini. Mož Janez je družino mnogokrat popeljal z avtomobilom v svet, saj je bil avtomobil za tiste čase prava redkost in čudež. A se je že moralo tako zgoditi, da je ostala gospa Mimica z otrokoma. Še bolj se je navezala na dom, saj je tako tiho in nežno povedala: »Veste, najrajši sem doma, ni mi dolgočasno, vstanem ob sedmih, zakurim, pozajtrkujem, uredim vse pri živalih, grem na vrt, njivo. Tako minevajo dnevi, kmalu bo mimo tudi to leto.«

Gospa Mimica, lepo je bilo poklepetati z vami, bodite zdravi in še naprej dobrovoljni.

PRI GOSPE KRISTINI

Zopet zavijem na desno in že sem pri nasmejani gospe, Kristini Polajžar, hišna številka 39a. Gospa Kristina se je poročila v ta kraj, doma je bila v Trničah, to je kraj ob robu naše občine. »K sosedovim se je priženil brat Janez, jaz pa v to hišo k Janezu Polajžarju, rekli so, da

smo naredili »križovjek«. 15. avgusta 1963 sem prišla v Dobrino, 2. februarja 1964 leta sva se poročila in zagospodarila na kmetiji Polajžar.

Prvi sin Ivan se je rodil leta 1956, je naš sosed preko ceste, z ženo Roziko in dvema sinovoma živi lepo družinsko življenje. Nedaleč od nas, na malem hribčku, živi z družino drugi sin, Franc. Nato se je rodil sin Stanko, ki je tudi naš sosed s svojo družino. Kot četrti otrok se je rodila Kristina, ki ji je namenjen ta dom, a živi s svojo družino v Strajni, kjer obdelujejo kmetijo, imajo različne živali in tudi večkrat pridejo domov.

Da mi ni dolgčas, živi z mano zetova mama Lizika, skupaj opravljava vsakodnevna dela in nama čas hitro mineva. Včasih smo imeli po devet glav živine, svinje in še kaj, zdaj pa imam svinjo, jo redim za kolone, kokoši pa mi pridno nesejo jajčka. Že sedem let sem vdova. Spominjam se, kako sva z možem Anzekom poromala na Svete Gore. Včasih sem šla z njim na izlet; ker je bil lovec, sva potovala z lovsko družino. Vedno sem rada prebrala revijo Lovec, danes berem manj, ker slabše vidim. Rada kaj zanimivega pogledam na televiziji, rada imam rože, različno cvetje. Včasih je dan prekratek za vsa dnevna opravila. V življenju moramo biti strpni, včasih je treba odpustiti. V mojem življenju ni bilo časa za kreg, vedno je bilo obilo dela in različnih skrbi. Najine otroke sva vzgojila v poštene, delavne, prihajajo, večkrat kaj praznujemo in nam je lepo. Rada imam svojih šest vnukov, so marljivi in srčno si želim, da bi bili zdravi. Mene držijo pri zdravju tablete, dobre misli, radost, zmerno delo.

Da bi bilo še dolgo tako, sva si zaželeli z gospo Kristino, ko sem rekla: Zdaj zares odhajam, zavijem na levo, naravnost v Žetale, hvaležna sem vam za prijaznost, veselo kramljanje in nasvidenje!

M.K.

DOGODKI S KOLESARSKEGA MARATONA OB OBCINSKEM PRAZNIKU

Ko opazujem prireditve ob občinskem prazniku v naši občini, se zamislim in ugotavljam, kaj neki mora biti narobe, da se prireditve, ki potekajo po naši občini, udeležuje vse manj občanov. Ne vem, če so se tako spremenili časi, da ni več opaziti tega druženja, ali je razlog kje drugje. Vem, da sedanji čas ni najboljši, ker nas pesti močna kriza in vsak mesec novi davki, ki nam prazniijo že tako prazno denarnico.

Ko preiščujem dalje, ugotovim, da bi se morali ljudje v teh ne prelepah časih še bolj poenotiti, združevati in družiti, kajti samo druženje nas lahko še bolj poveže na vseh področjih. Le tako lahko izpraznimo misli o tem, kako nas naši politiki vsakodnevno mučijo s svojimi odločitvami, nas še bolj zapirajo vase in razdvajajo ter nam ne dajo boljšega pogleda za naprej.

Kar se pa tiče naše prireditve, kolesarskega maratona, ki smo ga izpeljali v Delavskem društvu hribovskih kmetij in podeželja, moram priznati, da nas se je zbralo malo, vendar smo prevozili kar lepo pot in se imeli zelo lepo. Na poti in na koncu smo se okrepčali z narezki in dobro kapljico. V upanju za naprej

se že veselimo naslednjega leta, da bi nas bilo v prihodnje še več.

Zapisal Jože C.

VOŠČILO!

*Delavsko društvo
hribovskih kmetij in
podeželja želi vsem
občanom vesel božič in
srečno novo leto 2014.*

ŠPORTNE PRIREDITVE OB 14. OBCINSKEM PRAZNIKU

V Športnem društvu Žetale smo se tudi letos lotili organizacije športnih prireditev v sklopu tradicionalnega 23. kostanjevega piknika. Športne prireditve so se odvijale na igrišču OŠ Žetale in v šolski telovadnici.

Ob fenomenalnem vremenu in v odličnih tekmovalnih pogojih se je tudi letos zbralo zadovoljivo število tekmovalcev, predvsem otrok, kar je dokaz, da so športne prireditve v Žetalah še vedno pravi dogodek druženja, tekmovalnosti ter krepitve duha. V posameznih športnih disciplinah so se najbolje odrezali:

STRELJANJE Z ZRAČNO PUŠKO

1. Ivan Bedenik
2. Božo Pulko
3. Ivan Bukšek

VLEKA VRVI

1. LD Žetale
2. Društvo hribovskih kmetij

MALI NOGOMET – ČLANI

1. Menišci
2. Čermožiše
3. Žetale

MALI NOGOMET - MLADINA

1. NK Žetale
2. NK 2

ŠAH – ČLANI

1. Igor Iljaž
2. Stanislav Polajžar
3. Jože Kopše

ŠAH – OTROCI 1

1. Žan Polajžar
2. Žiga Polajžar
3. Tadej Kamenšek

ŠAH – OTROCI 2

1. Filip Potočnik
2. Nejc Butolen
3. Amalija Skok

KOŠARKA – ČLANI

1. Bratje Železnik
2. Judež team
3. KKNK

KOŠARKA – MLADINA

1. Varvasele
2. Dobrina

3. Žetale

ODBOJKA – ČLANI

1. OKKN
2. Žebrina
3. Žogice marogice

NAMIZNI TENIS – ČLANI

1. Blaž Vodušek
2. Marko Vogrinc
3. Franci Bukšek

NAMIZNI TENIS – MLADINA

1. David Bukšek
2. Tadej Kamenšek
3. Denis Bukšek

BADMINTON – MLADINA

1. Tadej Kamenšek
2. Denis Bukšek
3. Žiga Peklič

BADMINTON – ČLANI

1. Marko Vogrinc
2. Martin Železnik
3. Jurij Železnik

BADMINTON – ČLANICE

1. Laura Furman
2. Barbara Bukšek
3. Nives Butolen

Tajnik ŠD Žetale
David Stres

DAN ODPRTIH VRAT – POTNI VRH

Koledar kaže 16. listopad, sobota, nebo rahlo oblačno, brez vetra. Sonce je s svojimi jesenskimi žarki večkrat prebilo rahle oblake in segrelo hrbte 12 pohodnikom iz Celja in okolice. Korake so usmerjali mimo kapele Kamen navzdol v Pušnikovo grabo, malo po ravnici, pa zopet navkreber do asfalta skozi Šerdinje. Še nekaj daljših korakov in že so bili v Kočicah 1, pri gospodinji Miciki in gospodarju Timiju. Na pladnju se je bohotila zlatorumeno zapečena ocvirkovka in značilno zdravilo za pešce - dobra domača slivovka. Hvala in srečno iz Kočic 1. Zopet pot malo navzgor, malo zavito, pa krasen pogled na jesensko obarvano listje gozdov levo in desno.

In že je vesela skupina septembrskih beračev pri vinogradniku, vinskem vitezu Franciju, in družini Planjšek. Vesela dobrodošlica vedno za šale

dovzetnega Francija, še nekaj besed o minuli trgatvi in že se je prilegla dobra malica. Kaj pa po malici? Veselo kramljanje, v klet, popotovanje od soda do soda, zanimiva razlaga o mladih vinih, potem zbrani glasovi zapojejo lepe pesmi. Odpravijo se na kratek sprehod do vinogradov, polnih zlatorumeno obarvanega listja, zahvala trsju, ki je rodilo zdravo, sladko grozdje. Zopet je odmevala lepa pesem, odhod v jedilnico, nekaj dobrega za pod zob, prasketanje gašperčka tam v kotu, vročina od dogorelih drv in od sladke kapljice. Smeh, pesem, pogovor so bile tematike dneva, ki se je rahlo prevešal v večer. Vesela družba se je poslovila od gostiteljev, pletenke so bile polne za potešitev žeje med pohodom v Žetale 17/b, kjer so čakali šoferji in dobrovoljce odpeljali na domove k zaslužnemu počitku. Minila je tradicionalna prireditev, ki jo organizira družina Planjšek. HVALA!

Marija Krušič

Le dvoidstotna mobilnost slovenske mladine – mi smo všteti

S kombijem do Budimpešte, z letalom do Paphosa, vmes še nekaj avtobusov, čakanje. Nato sicer moderno opremljen, a občutno predrag taksi, noč v hotelu sredi ničesar, pa spet avtobusi, prestopanje in cilj. Po dnevu in pol je končno sledila prva dostojna kava v sončni Ayia Napi, v mestu, kjer se je naslednjih sedem dni odvijal projekt z imenom »Inclusion, not another illusion« (Vključevanje ni iluzija).

Precej utrujeni, pa zato nič manj polni pričakovanj, smo na mesto projekta prišli že dan prej. Res čudno, saj smo med dolgo potjo, ki smo jo nenamerno še podaljšali, za trenutek pomislili, da bomo celo zamudili. Pa nismo! Kot prvi smo tako pričakali še vse ostale – Grke, Romune, Bolgare in Poljake. Bivali smo v kampu blizu obale, kjer smo v uvodnih dneh preživeli veliko časa. Sredi oktobra je bilo, gledano iz naših oči, še zelo poletno. V zraku okoli 30, v vodi pa osvežujočih 20 stopinj, kar je bila super kombinacija za podaljšano poletje.

Projekt je potekal na temo izključevanja v družbi. Govorili smo o manjšinah, razmišljali, kako živeti z njimi in spoznavali položaj teh skupin v posameznih državah. Vmes je bilo veliko časa za druženje, kopanje, ob večerih pa tudi za zabavo, saj je bilo kljub koncu sezone nočno življenje tam še precej živahno. V tednu dni smo se dovolj dobro spoznali in našli toliko skupnih točk, da je bil odhod težak, a spomini so zaradi posnetih fotografij, kupljenih spominkov in predvsem vseh doživetij ostali živi.

Z letom 2014 se sicer na področju programov mobilnosti napovedujejo spremembe, a to za izmenjave v teh obsegih ne pomeni bistvene novosti. Evropska komisija je za obdobje 2014-2020 razpisala nov program Erasmus+, vendar ideja ostaja enaka – krepitev mobilnosti mladih. Nov Erasmus+ bo sedaj vključeval aktivnosti dosedanjih evropskih programov in podprogramov, kot so Erasmus, Leonardo da Vinci, Comenius, Grundtvig, Mladi v akciji, Erasmus Mundus, Tempus, Alfa, Edulink in ICI, kar pomeni, da vsi programi ostajajo, le da bodo združeni pod isto ime in bodo razpolagali s skupnimi sredstvi.

Pred poletno izmenjavo na Cipru sta se zgodili Turčija in Švedska, po njej, v novembru, pa so se trije člani društva odpravili v Romunijo, kar nakazuje, da bo društvo tudi v bodoče sodelovalo na mednarodnih projektih in tako sledilo cilju Evropske komisije, ki si prizadeva doseči 20-odstotno mobilnost evropske mladine do leta 2020. Statistično smo z dvoidstotno mobilnostjo slovenske mladine še precej daleč od evropskega cilja, je pa res, da z društvenim delovanjem prispevamo svoj del v morebitno povečanje odstotka.

Vida Božičko

Kulturno društvo Žetale ob koncu leta

Zadnje četrletje leta 2013 je bilo za Kulturno društvo Žetale izredno aktivno. Ženski in moški pevski zbor sta v začetku meseca septembra pričela z rednimi vajami. Moški pevski zbor KD Žetale je uspešno sodeloval na prireditvi Srečanje pevskih zborov v Majšperku. Kmalu so prišle prireditve ob letošnjem občinskem prazniku, na katerih člani obeh zborov že po tradiciji sodelujemo. Moški pevski zbor je najprej sodeloval na otvoritvi Lovske kočice Tisovec, nato pa še na slavnostni seji Občinskega sveta Občine Žetale. Ženski in moški pevski zbor sta sodelovala na osrednji prireditvi ob 14. prazniku občine Žetale, ki je bila v prireditvenem šotoru na igrišču ob OŠ Žetale in dan kasneje še na srečanju starejših občanov občine Žetale. **Po končanih občinskih prireditvah so se pričele intenzivne priprave na BOŽIČNO-NOVOLETNI KONCERT, ki bo 15. decembra 2013 ob 15. uri v Prosvetni dvorani Žetale.**

Jože Krivec

LATINSKI IZREKI

*Motiti se je človeško,
v napaki vztrajati pa bedasto.*

Nisi moder, če nisi poterpežljiv.

Časi se spreminjajo in z njim tudi mi.

*Čista vest velja več kot tisoč prič.
Mark fabijan Kvintilijan*

*O mrtvih nič slabega,
o živih nič neresničnega.*

ADVENT 2013

Če opazujemo naravo, lahko opazimo, da se zaključuje en cikel. Dnevi so kratki, sonca vidimo bolj malo, vse se umirja in pripravlja na počitek. Ob koncu leta se bom še enkrat sprehodil skozi dogodke, ki so se v jesenskih dneh zvrstili v naši žetalski župniji.

Mesec oktober je v cerkvenem koledarju posvečen Mariji, zato nas je g. župnik Ciril povabil, da bi se v tem mesecu družine ob večerih zbrale skupaj in zmolile vsaj del rožnega venca. Ta mesec nas je v cerkvi obiskala lajška misijonarka, ga. Renata Vajngerl, ki je delovala v Angoli. Pripovedovala nam je o njenem delu v misijonu in doživetjih pri svojem delu. Izpostavila je, da so tam ljudje revni in nimajo zagotovljenih osnovnih potrebščin za življenje, kljub temu pa so srečni

in veseli.

Obhajali smo praznik vseh svetih, ki smo se jih spomnili z mašo na pokopališču. G. župnik je opravil tudi blagoslov grobov in prebral spomine za naše rajne svojce. Z mesecem novembrom se zaključí cerkveno leto in s prvo adventno nedeljo prične novo. Simbolika adventa je venec, na katerem so štiri sveče, ki naznanjajo nekaj svetlega, prihod novega življenja. Tudi letos so se na soboto pred prvo adventno nedeljo zbrali naši veroučenci in ob pomoči ge. Duške in katehisticinje Andreje izdelovali in spoznavali pomen in simboliko venčka. Njihove izdelke je g. župnik na prvo adventno nedeljo blagoslovil, nato pa so jih odnesli domov, kjer bodo vsako nedeljo prižgali novo svečko, ki naznanja, da je božič vse bliže. To nedeljo je v našo župnijo priromal tudi Miklavž. Za to priložnost so veroučenci petega razreda pripravili lepo igro o svetem Miklavžu. Iskreno se jim moramo zahvaliti, da so se ob vseh šolskih obveznostih naučili vloge in jih lepo zaigrali. Po igri in zaigranih melodijah Uroša Bera je otroke s svojim prihodom razveselil Miklavž. Pohvalil je otroke, da so pridni, da ubogajo starše in da znajo zmoliti tudi kakšno molitev. Za njihovo pridnost jih je nagradil z darili.

V tem letu je po naših družinah romal Marijin kip, župnija pa se je tako pripravljala na posvetitev Marijinemu brezmadežnemu srcu, katerega praznik smo obhajali osmega decembra pri Mariji Tolažnici. Za uvod v praznik in slovesnost je bilo v kapeli celonočno bdenje pred izpostavljenim Najsvetejšim. Slovesno sveto mašo pri Mariji Tolažnici je vodil g. župnik Srečko Fras, ki je v murskosoboški škofiji zadolžen za

čaščenje Marijinega in Jezusovega srca. Ob zaključku svete maše je opravil posvetitev posameznikov, družin in župnije Marijinemu srcu.

Na venčkih vsako nedeljo gori več sveč, Božič je vse bližje. Letos bomo polnočnico obhajali v župnijski cerkvi, vsi smo povabljeni, da se udeležimo slovesnosti, letos pa nam bo zraven topline, ki jo nosimo v sebi, toplo tudi v cerkvi, saj je cerkev od letošnjega leta ogrevana. V božičnem času nas bo obiskal g. župnik Círil in blagoslovil naše domove in družine.

Želim, da se svetloba, ki se razliva iz naših adventnih venčkov, naseli tudi v naših srcih, naj nas napolni z mirom in ljubeznijo. Leto, ki pa je pred nami, naj bo blagoslovljeno in naj med nami zavladajo iskrena ljubezen, mir in spoštovanje.

S. G.

